

בית משפט השלום בבת ים

חע"מ 59391-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
חע"מ 59338-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
חע"מ 61790-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
חע"מ 61772-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
חע"מ 61763-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
חע"מ 61739-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
חע"מ 61724-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
חע"מ 61708-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
חע"מ 61661-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
חע"מ 61571-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
חע"מ 61539-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
חע"מ 61474-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי

לפני כבוד השופטת כריסטינה חילו-אסעד

בעניין **מדינת ישראל**

: באמצעות עו"ד אלעד טלקר
השירות המשפטי עיריית בת-ים

המאשימה

נגד

חגולי ליאור

באמצעות עו"ד לירן רוזן

הנאשם

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין וכמצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 אני מודיעה על זיכוי הנאשם מהעבירות אשר יוחסו לו בכתבי האישום שבכותרת.

פתח דבר ומסגרת ההליך

1. עניינה של הכרעת הדין בדוחות פיקוח שנרשמו לחובת הנאשם, מר ליאור חגולי, בקשר לעסק שבבעלותו "סופר חגולי" הממוקם ברחוב כצנלסון בבת-ים (להלן: **העסק**, **הסופר** או **החנות**) בין השנים 2020-2022. בהליך צורפו חמישה עשר תיקים שעניינם דוחות פיקוח הנוגעים לשימוש בחלקו החיצוני של העסק וכן שני דוחות בגין אי-עטית מסכה שניתנו

בית משפט השלום בבת ים

חע"מ 59391-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
ועוד...

- במסגרת אכיפת מגבלות הקורונה. במהלך ניהול ההליך חזרה בה המאשימה, בהסכמת ההגנה, משלושה כתבי אישום ואלו **בוטלו**. הכרעת דין זו תעסוק, אפוא, בשנים עשר כתבי האישום שנותרו (והמפורטים בכותרת מסמך זה) – מהם **זוכה** הנאשם.
2. מטעם המאשימה העידו הפקחים מר גיא שושן, מר אבי מהרי ומר שמשון יפתח קופלה ומנהל המשמרת מר וסילי אניסביץ'. כן העידו מנהל מחלקת רישוי עסקים מר רפי דגן, וסגן מנהל הפיקוח העירוני מר מיקי משיח. הנאשם העיד להגנתו והצדדים סיכמו בכתב.
3. ההליך שהתנהל ארוך ומסועף וכולל בקשות שהגישה ההגנה למתן צו לגילוי מסמכים לשם קבלת נתונים באשר להיקף אכיפת עסקו של הנאשם ועסקים אחרים בבת-ים, תיקון כתבי אישום לאחר כפירת הנאשם וימים ספורים לפני שמיעת הראיות וכן הפניית הצדדים מספר פעמים להליך גישור בניסיון למצוא פתרון כולל לעניינו של הנאשם.
- למעט אם נאמר אחרת – כל ההדגשות הוספו.

מפת דרכים – התייחסויות מקדימות:

א. אי-הגשת דוחות כראיה

4. בחלק מן התיקים, כפי שיפורט בהמשך, הדוחות שניתנו על ידי הפקחים בזמן אמת לא הוגשו כראיה בתיק, אלא הוגשו רק חלק מהתמונות שצולמו על ידם. המאשימה הייתה מודעת לכך במהלך ניהול ההליך, אולם לא באה מצדה בקשה לתיקון המחדל והגשת הדוחות. בסעיף 38 לסיכומיו, ציין ב"כ המאשימה כי חלק מהדוחות הוגשו באמצעות העדים וחלקם צורפו לכתבי האישום. בעניין זה יובהר כי המאשימה נהגה, באותה עת, לצרף את הדוחות לכתבי האישום, אף שמדובר בחומר ראייתי שיש להגישו במעמד שמיעת הראיות בלבד. מכל מקום, צירופו לכתב האישום אינו יכול להוות תחליף להגשתו באמצעות העד שערך אותו, ככל שהתיק מתנהל.
- ההגנה טענה כי הדבר מצטרף לשורת ליקויים בהתנהלות המאשימה וכי מהעובדה שצורפו חלק מהדוחות ניתן ללמוד כי הייתה למאשימה האפשרות לעשות זאת גם בנוגע לדוחות החסרים אך היא בחרה שלא להגישם, גם לאחר שהדבר הובא לתשומת לבה מפורשות.
5. במסגרת בחינת האפשרות להרשיע את הנאשם יש לבחון האם המאשימה הוכיחה את העובדות המפורטות בכתבי האישום והאם אלו מגבשים את יסודות העבירה המיוחסת. המאשימה העידה את הפקח הרלוונטי לכל דוח והגישה את התמונות שצילם. עדות הפקח,

בית משפט השלום בבת ים

חע"מ 59391-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
ועוד...

ככל שיינתן לה משקל מלא, בצירוף תמונות שצילם ככל שהן מתעדות דבר עבירה – מהווים תשתית ראייתית שיכולה להספיק להרשעה אף ללא הגשת הדוח כראיה בתיק. הדוח עצמו משמש – בעיקר בדוחות פיקוח וחניה הניתנים כעניין שבשגרה כאשר קיים קושי ממשי לזכור את נסיבות העבירה – כאמצעי לרענון זכרונו של העד ומכוח כלל הקפאת הזכירה שבעבר. מבחינה ראייתית ניתן אפוא להציג ראיות אחרות בעלות משקל מספק להרשעה, כגון עדות מפורטת של הפקח על נסיבות המקרה, תמונות שצילם או תגובת הנאשם בזמן אמת. אף כי לאי-הגשת הדוחות עשוי להיות משקל, במכלול המצטבר של הדברים, לא מדובר בפגם שחוסם מפני הרשעה או מצדיק ביטול כתבי האישום באופן אוטומטי. הדברים ייבחנו אפוא בתיקים הפרטניים, על בסיס עדות ישירה של הפקח בבית המשפט, גם ללא הגשת הדוח הכתוב כראיה.

ב. נוסח הדוחות מטעה את מקבל הדוח לחשוב כי לא נרשמו "הערות פקח" לדוח, אף

שאלו נרשמו בפועל

6. בכל הדוחות שהוגשו כראיה בהליך, נרשם באופן מפורש כי הדוח ניתן "ללא הערות" מצד הפקח. במהלך ניהול ההליך התברר כי מדובר בהתייחסות שגויה שכן לדוחות נרשמו הערות בזמן אמת על-ידי הפקחים השונים. מדברי ב"כ המאשימה עולה כי מדובר כפי הנראה בפגם או בליקוי במערכת הממוחשבת אשר במסגרת הדפסת הדוחות איננה מפרטת את הערות הפקח לגופן ואינה מציינת כי לדוח זה נרשמו הערות אשר מופיעות במערכת.

7. בהחלטתי מיום 27.01.2025 ציינתי כי מדובר בפגם שמוביל להצגת תמונה חלקית וחסרה בפני בית המשפט ובפני ההגנה, וכי הערות הפקח הן חומר ראייתי חשוב ורלוונטי, שכן הן מאפשרות להתחקות אחר שיקול דעת הפקח בזמן אמת.

תשומת לב המאשימה לחשיבות בדבר עריכת בדיקה מעמיקה ותיקון הליקוי, בראיה צופה פני עתיד. לגופם של דברים, בהליך שלפניי הסניגור היה מודע להערות הפקח ואלו הוגשו או צוטטו במהלך שמיעת הראיות.

ג. במהלך ניהול ההליך המאשימה חזרה בה מ-3 כתבי אישום ואלה בוטלו בהסכמת

ההגנה

בית משפט השלום בבת ים

חע"מ 59391-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
ועוד...

8. לאור קושי בהבאת הפקחים הרלוונטיים למתן עדות בבית המשפט, המאשימה חזרה בה ביום 27.01.2025 מכתב האישום בתיק חע"מ 59247-12-23 (718/21)¹ ובתיק חע"מ 59278-12-23 (719/21), וביום 09.06.2024 חזרה בה מכתב האישום בתיק חע"מ 59356-12-23 (721/21). בהסכמת ההגנה, כתבי האישום בתיקים אלו בוטלו.

9. יוער כי בשלושת התיקים הללו ייחס הדוח, וכתב האישום המקורי בעקבותיו, עבירה של הנחת מכשול ברחוב לפי סעיף 41(א)(1) לחוק העזר לבת ים (שמירת הסדר והניקיון), תשמ"ד-1984 (להלן: **חוק העזר**). כפי שיובהר להלן, כתבי האישום תוקנו, לבקשת המאשימה, לעבירה של איסור גרימת מפגע לפי סעיף 2(א) לחוק העזר.

ד. מבנה העסק ותיקון כתבי האישום על רקע טענות ההגנה

10. מדובר במרכול הממוקם בקומת הקרקע כשמעליו בניין מגורים. הדוחות שניתנו (למעט דוחות הקורונה) מתייחסים לשני מיקומים מרכזיים. האחד: החצר האחורית של העסק הכוללת בין היתר גם את אזור היציאה מהקופות, והשני: חזית העסק אשר ממוקמת בעיקר בין עמודי הבניין.

11. ביום 16.06.2022 הגישה המאשימה בקשה לתיקון חלק מכתבי אישום, בשלושה מובנים: ראשית, הוספת שלושה עדי תביעה: סגן מנהל אגף הפיקוח העירוני, אחראי משמרת במחלקת הפיקוח ומנהל המחלקה לרישוי עסקים; שנית, תיקון הוראות החיקוק בארבעה תיקים; ושלישית, תיקון והבהרת העובדות בכלל התיקים. הבקשה הוגשה ימים ספורים לפני ישיבת ההוכחות, ולאחר כפירת ההגנה ופריסת טענותיה. במסגרת הדיון בבקשת התיקון, ביום 26.06.2022 ב"כ המאשימה טענה, בין היתר, את הדברים הבאים: "במסגרת אחד מהדיונים הקודמים, הוא טען טענה מאוד מהותית שלא הייתה מוכרת לנו עד בואנו לביהמ"ש. אפרט אותה. הנאשם מחזיק בסופרמרקט ברחוב כצנלסון 84 בבת ים. הוא בעל עסק. הסופרמרקט הוא בקניינו הפרטי, הוא לא שוכר אותו. החצר הצמודה היא חצר שצמודה לנכס. היא איננה רכוש משותף".

12. ההגנה התנגדה לתיקון וטענה כי מדובר בהרחבת חזית ובמקצה שיפורים. לטענת ההגנה אין בבקשת המאשימה משום טענות או נסיבות חדשות מהותיות המצדיקות את התיקון והבקשה הוגשה לאחר שהנאשם פרס את מלוא טענותיו במסגרת בקשה לקבלת חומרי

¹ ביחס לכל תיק יצוין מספרו במערכת נט המשפט וכן מספרו הישן, טרם חיבור בית המשפט לעניינים מקומיים למערכת האלקטרונית.

בית משפט השלום בבת ים

חע"מ 59391-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
ועוד...

חקירה, במענה מפורט לכתב האישום ובמכתב למחלקת הפיקוח בנוגע להפעלת סמכויות האכיפה. ב"כ המבקש טען במענה לכתב האישום כי הנאשם **עושה שימוש בשטחו הפרטי שלו וכי שטח העסק כולל את חזית העסק וכן את המחסן הממוקם בצדו וזאת בהתאם לנסח טאבו ותשריט שצורפו למענה.**

ביום 14.07.2022 נעתר בית המשפט (כבוד השופט אלקלעי) לבקשת המאשימה והתיר את התיקון המבוקש וביום 06.09.2022 נדחתה בקשת ההגנה למתן צו לגילוי מסמכים.

13. שלושה מתוך ארבעת כתבי האישום שבהם תוקנו הוראות החיקוק בוטלו כאמור בהסכמת ההגנה במהלך ההליך, מסיבות הקשורות בקושי בהעדת הפקחים. סוגיית תיקון כתבי האישום רלוונטית, מעבר לתיקים הפרטניים, בעיקר לשם בחינת המכלול המצטבר של התנהלות הרשות המקומית במסגרת אכיפת עסקו של הנאשם והתנהלות המאשימה במסגרת משפטו. בתמצית, אף שהתיקון הותר ברמה הפורמלית, זה אינו מרפא את הפגמים שהתגלו במהלך ניהול ההליך ועיקרם העובדה שסעיף העבירה שיוחס לנאשם לאחר התיקון, בשים לב לטענותיו שלו עצמו, אינו תואם את העובדות שנרשמו על ידי הפקחים בזמן אמת ואשר הצדיקו, לשיטתם, את מתן הדוח. התיקון גם העמיד קושי בפני ההגנה לחקור את הפקחים הרלוונטיים על שיקול דעתם בזמן רישום הדוח שכן אין הלימה בין פעולות הפקח לבין העובדות שבחרה המאשימה לייחס לנאשם בכתבי האישום המתוקנים. תוצאת התיקון היא שקיים פער בין נסיבות אכיפת הנאשם לבין הסיבה שבגינה מבקשת המאשימה הרשעתו. מעל לכל אלה, קיימת גם השלכה על הגינות והוגנות האכיפה וההעמדה לדין. בשלב מסוים החלו הפקחים לייחס לנאשם סעיף עבירה אחר בחוק העזר שעניינו גרימת מפגע, חלף הסעיף שעניינו הנחת מכשול ברחוב והתחושה שנוצרה בלבו של הנאשם היא שגם לאחר שהוכח לרשות המקומית שמדובר בשטח פרטי, הרשות ביקשה להמשיך ולאכוף את עסקו "בכל מחיר".

ה. העבירה של "גרימת מפגע" לפי חוק העזר לבת ים

14. המאשימה מייחסת לנאשם בכתבי האישום עבירה של גרימת מפגע לפי חוק העזר (גם באלו שתוקנו וגם באלו שעבירה זו יוחסה בהם לנאשם מלכתחילה). היסוד העובדתי בעבירה מתקיים כאשר אדם גורם למצב המוגדר כ"מפגע" בחוק העזר. הגדרת "מפגע" היא רחבה ביותר וכוללת מספר רב של חלופות, ביניהן: הצטברות אשפה, עפר, גרוטות,

בית משפט השלום בבת ים

חע"מ 59391-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
ועוד...

חפצים המונחים ברחוב ללא היתר, או כל דבר המהווה הפרעה, מטרד או סכנה לבריאות ולבטיחות הציבור. הפסיקה קבעה כי המונח "מפגע" כולל גם אלמנט של "אי נוחות" הנגרמת לציבור בשימוש בזכויות הכלל. מפגע יכול להיווצר גם בשטח פרטי, אם הוא גורם להפרעה או סיכון לציבור או לשכנים (רע"פ 6795/93 אגדי נ' מדינת ישראל, 23.02.1994). לפי סעיף 6 לחוק העזר, עמדת הפקח בדבר קיומו של "מפגע" תהיה ראייה לכאורה.

15. לשיטת המאשימה, מבין החלופות המגדירות "מפגע" בחוק העזר, רלוונטית החלופה שבסעיף 12 לפרק ההגדרות שעניינה "שימוש בנכס בניגוד למטרה שלשמה נועד". מעדותו של הפקח קופלה עולה סברתו כי סעיף זה מתאים לאכיפת שני חלקיו של העסק – החצר האחורית, אשר לטענת הרשות מיועדת לשם פריקה וטעינה ולא לאחסון; וחזית העסק, שם לטענת הרשות אין להציב סחורה למכירה בין עמודי הבניין (למעט בצמוד לקיר העסק עצמו).

1. ייעוד החצר האחורית – תעודת עובד הציבור וסימני השאלה שנתרו

16. ההגנה טוענת כי לא הוכח סוג השימוש המותר ו/או סוג השימוש האסור שנעשה בנכס, שלא למטרה שלשמה יועד הנכס כאמור.

17. המאשימה העידה את מר רפי דגן, מנהל מחלקת רישוי עסקים, על מנת להצביע על ייעודה של החצר האחורית של העסק. מטעמו של העד הוגשה, בהסכמה, תעודת עובד ציבור מיום 15.06.2022 (ת/10). על פי תעודת עובד הציבור: תכנית העסק מיום 02.08.2021 (נספח א' לתעודת עובד הציבור) מגדירה את המתחם מצדו הדרומי של העסק כאזור 'פריקה וטעינה' אשר אמור לשמש לצורך זה בלבד; ביום 15.11.2021 ניתן היתר זמני לניהול העסק, כאשר בנספח התנאים להיתר מפורטים תנאים כלליים אשר בעלי העסק מתחייבים לעמוד בהם; על פי המפורט בתעודת עובד הציבור, תוקף ההיתר הזמני פקע ביום 31.03.2022 והעסק מתנהל ללא רישיון עסק.

18. המאשימה הגישה את תעודת עובד הציבור ונספחיה על מנת לבסס את טענתה כי החצר האחורית מיועדת לפריקה ולטעינה בלבד וכי הנאשם פעל שלא כדין כאשר אחסן סחורה או מכר סחורה באזור זה.

בית משפט השלום בבת ים

חע"מ 59391-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
ועוד...

19. עיון בתעודת עובד הציבור ובעדותו של מר דגן מובילים למסקנה כי לא ניתן ליתן משקל ממשי לתעודת עובד הציבור ונספחיה לשם קביעת ממצאים ומסקנות לחובת הנאשם. אסביר:

ראשית, כפי שהעד אישר בחקירתו הנגדית, התכנית שצורפה (נספח א') אינה תכנית הבינוי המאושרת, אלא תכנית בטיחות לשם קבלת אישור לעריכת שינויים בעסק. בנוסף, העד הבהיר כי התכנית שצורפה לתעודת עובד הציבור אינה תכנית העסק המאושרת (פרוט' 27.01.2025, עמ' 29 ש' 17 – עמ' 30 ש' 8).

שנית, נספח א' שצורף, תכנית הבטיחות, קטוע וחלקי ולא מופיעה בו התייחסות מילולית לאזור פריקה וטעינה. לנספח זה צורפו שני שרטוטים – גם בשרטוט הראשון אין התייחסות לקיומו של אזור פריקה וטעינה. בשרטוט השני, שמהוה ככל הנראה הגדלה של אזור ספציפי (שאינו מופיע כשלעצמו בשרטוט הראשון), אכן מופיע הכיתוב "אזור פריקה וטעינה - חצר פרטי בבעלות סופרמרקט";

שלישית, לא הובהרו יחסי הגומלין וההקשר בין שני השרטוטים, וגם ב"כ המאשימה לא הצליח לזקק את מיקום השרטוט שעליו נרשם "שטח פריקה וטעינה" ביחס לתשריט העסק כולו או ביחס לתמונות שצורפו לדוחות, מלבד הטענה שזהו "שטח המחלוקת". יובהר, כי כל אחד מהשרטוטים הוגש בקנה מידה אחר כאשר התנהל דיון ארוך מול ב"כ הצדדים על מנת לנסות להבין כיצד השרטוטים מתיישבים זה עם זה ועם התמונות שהוגשו (ר' פרוט' 09.09.2025 עמודים 84–86; עמודים 95–99). לא זו בלבד, אלא שבדיקה מדוקדקת של השרטוטים השונים מעלה סברה הגיונית לפיה האזור שהוגדר בשרטוט כ"פריקה וטעינה" אינו חל על כלל החצר האחורית אלא רק על החלק הפנימי שבה, חלק שגם הנאשם הגדירו לאורך עדותו כ"חצר" בעוד שהשטח הקדמי של אותה חצר אחורית הוא שטח היציאה מהקופות, שלא הוגדר ממילא בתכנית כ"פריקה וטעינה". כאמור, מדובר בהשערה אשר עולה מתוך עיון מדוקדק של בית המשפט בתשריטים, ולא מעדויות העדים.

רביעית, מר דגן אישר שאין מדובר בתכנית שעל בסיסה ניתן רישיון העסק (פרוט' 27.01.2025 עמ' 30 ש' 6–8) ולצד זאת המאשימה הצהירה במהלך חקירתו הנגדית של הנאשם כי היא מחזיקה בידה שרטוט רלוונטי אחר, שאותו איננה מבקשת להגיש כראיה (שם, עמ' 97 ש' 14).

חמישית, עלה קושי לזקק בתיק מתוך עדות הפקחים ומנהלי הפיקוח ורישוי עסקים, ומבלי שמסמך ההסכמות שגובש בין הרשות לבין הנאשם בעניין זה הוגש כראיה, מה גבולות

בית משפט השלום בבת ים

חע"מ 59391-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
ועוד...

המותר והאסור ביחס לחצר האחורית שהתברר כי שייכת לנאשם. לדברי מר דגן, התכנית אשר קיבלה רישיון נמצאת בתיק העסק ולפיה השטח הוא "שטח פתוח לגמרי בלי שום חפץ" (שם, עמ' 30 ש' 11–12). העד לא הבהיר על איזה שטח מדובר מבין השטחים שנאכפו בתיק זה – האם שטח היציאה מהקופות בחצר האחורית או שמא השטח הפנימי יותר של החצר האחורית. על העדר הקוהרנטיות ניתן ללמוד מהדיון הממושך שהתנהל מול הפקח קופלה בשאלת מיקום צילום התמונות בת/6, כאשר הוא התייחס לאזור המצולם כ"חלק הקדמי" בעוד שנראה כי התמונות צולמו בחצר האחורית של העסק (לרבות היציאה מהקופות) (פרוט' 16.07.2025, עמ' 120 ש' 18 – עמ' 130 ש' 3).

שישית, גם לו ניתן היה לקבל את הטענה שמדובר באזור פריקה וטעינה, לא ברורה משמעות הגדרה זו מבחינת הפעילות השוטפת של העסק. לאמור, מהי מסגרת הזמן שמותר לנאשם להניח סחורה באזור הפריקה והטעינה עד לפריקתה הסופית בתוך החנות או העברתה למרתף. לא הובהרה גם אמירתו של מר דגן לפיה קיים איסור מוחלט על הצבת חפצים **כלשהם** כאשר מדובר בשטח **פרטי** של הנאשם. הרי אין להלום מצב שבו אדם יחזיק בשטח ויהיה מנוע מלעשות בו כל שימוש שהוא, שכולל הנחת חפץ כזה או אחר וכל עוד אין בהנחת החפצים כדי להוות עבירה לפי דין אחר.

20. מן המקובץ עולה כי סוגיה זו לא הובהרה עד תום ונתרו סימני שאלה רבים שאינם מאפשרים לקבוע כי המאשימה הרימה את הנטל להוכיח למעלה מספק סביר את ייעוד החצר האחורית ואת גבולות האזור המוגדר פריקה וטעינה. מדובר בעובדה אשר עמדה בבסיס האכיפה וכתבי האישום המתוקנים ועל כן, ספק שנותר בעניין יפעל לטובת הנאשם.

21. סיכומם של דברים, משהתכנית שהוגשה בפועל במסגרת תעודת עובד הציבור קטועה, משטיבם, מהותם והקשר בין שני השרטוטים שהוגשו לא הובהר, משלא ברור מעמדם הנורמטיבי ומשלא הוכחו גבולות השטח שהוגדר פריקה וטעינה או היקף שימושו המותרים – לא ניתן להסתמך על תעודת עובד הציבור ועל השרטוטים שצורפו לה לשם קביעת ממצאים לחובת הנאשם.

ז. ייעוד חזית העסק – לא הוכח

22. הנאשם טען, במענה לכתב האישום ובעדותו, כי גם החזית הקדמית של הסופרמרקט היא חלק מהשטח הפרטי של העסק. מר משיח העיד כי חזית העסק היא מקום ציבורי (פרוט' 27.01.2025, עמ' 32 ש' 21–24). מעבר לאמירה זו, ייעוד חזית העסק לא הוכחה. לא זו

בית משפט השלום בבת ים

חע"מ 59391-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
ועוד...

בלבד, כלל העדים התייחסו להסכמות שהושגו עם הנאשם בנוגע לפעילות המותרת אולם מהות ההסכמות לא התבררה ועמה המגבלות על פעילות הנאשם בחלק זה, בין אם מדובר בשטח פרטי ובין בשטח ציבורי.

23. אף שההגנה הסירה את התנגדותה מפני הגשת ההסכם הכתוב שהרשות גיבשה עם הנאשם, המאשימה לא פעלה להגשתו באמצעות הגורמים המתאימים אשר היו שותפים לגיבושו ואשר העידו בבית המשפט (מר משיח, הפקח אניסביץ', מר דגן או הנאשם).

גם שמיעת הראיות לא הפיגה את חוסר הבהירות באשר לייעוד החזית הקדמית – האם שטח ציבורי, האם שטח השייך לבניין או חלק משטח החנות הפרטית. ההסכמים עם הנאשם בהקשר זה לא הוצגו והנאשם לא אישר את דברי הפקח קופלה בנוגע לאיסור הצבת דוכני ממכר בין עמודי הבניין. שעה שאין מדובר בדוח חד פעמי או אקראי אלא בהיקף משמעותי של דוחות אשר לצדם מסכת ממושכת של התנהלות מול הרשות המקומית בנוגע להיקף האכיפה ומהות השימושים המותרים – וכאשר הנאשם ניטשה מחלוקת בין הרשות לבין האזרח בנוגע לסוגיית הבעלות – לא ניתן לראות במסד הראייתי שהביאה המאשימה כמספק לשם הוכחת ייעוד החצר הקדמית.

למען הזהירות, לא ניתן משקל לתשריט ולנסח הטאבו שצירף הנאשם לכפירתו בכתב, וזאת מאחר שמסמכים אלה לא עמדו במוקד שמיעת הראיות, לא הוגשו כראיה בתיק והעדים לא התייחסו אליהם.

ח. עדות הנאשם – כללי

24. הנאשם הסביר כי הוא מפעיל את המינימרקט "סופר חגולי" מאז שנת 2016, העסק מפרנס 12 משפחות ומשרת מוסדות חינוך וקהילה. לאחר פתיחת העסק נרשמו לחובתו דוחות רבים (לדבריו כ-160), לפי פירוט הדוחות נ/2 ניתנו 134 דוחות בין השנים 2016-2021). הנאשם הסביר כי שילם את הדוחות מתוך תמימות כאשר כאדם צעיר בשנות ה-20 לחייו האמין שאם ניתן דוח הרי שבהכרח הצדק עם הפקח. כיום הוא מבין שמדובר היה בטעות. הנאשם טען להתנכלות ולרדיפה אישית. לדבריו, בפרט הפקח קופלה רשם לו דוחות על "כל דבר קטן", כגון קליפות בצל או משטחי סחורה בזמן פריקה. הנאשם טוען כי התנהלות העירייה כלפיו חריגה ביחס למקומות אחרים בבת ים, וכי הוא מרגיש שמחפשים אותו באופן אישי. הנאשם אף טען כי זמן קצר לפני מועד עדותו בבית המשפט הגיעו לעסק פקחיות אשר צילמו פריקת סחורה בזמן העבודה השוטפת והלכו מבלי לנסות לדבר איתו או לברר את פשר הדבר (פרוט' 09.09.2025, עמ' 56 ש' 15 – עמ' 57 ש' 21). הנאשם

בית משפט השלום בבת ים

חע"מ 59391-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
ועוד...

גם הסביר כי השכנים בבניין התנגדו לעסק והצהירו במפורש כי אינם מעוניינים בעסק במקום. לתחושתו, העירייה מהווה כלי בידי השכנים להתנכל לו, למרות שהוא שומר על ניקיון וטיפוח המקום (שם, עמ' 63 ש' 25 – עמ' 64 ש' 17).

25. לאור ריבוי הדוחות והיקף האכיפה הנאשם, בשלב מסוים, שכר את שירותי הסניגור, עו"ד רזן, וכן הסתייע באדריכל על מנת להבהיר באופן סדור את זכויותיו בשטח מושא האכיפה וכי מדובר בשטח פרטי המוצמד לנכס בעוד שהפקחים טענו לאורך התקופה כי מדובר בשטח משותף של הבניין. בנוסף, הנאשם העיד כי מאז ששכר את שירותיו של הסניגור כמות הדוחות פחתה דרמטית בכ-80%. לטענתו, ברגע שהעירייה הבינה שהוא מיוצג על ידי איש מקצוע ואינו עוד "אזרח תמים", הפקחים חדלו מלהגיע בתדירות גבוהה, אף שהוא לא שינה מהתנהלותו בעסק מאז 2016, ומכאן מסקנתו שהירידה בכמות הדוחות נובעת אך ורק מהרתעת העירייה עקב הייצוג המשפטי (שם, עמ' 61 ש' 12–24; עמ' 63 ש' 22–9).

26. ההגנה הגישה פרוטוקול דיון מיום 08.12.2019 בהליך אחר שבו צורפו מספר דוחות כנגד הנאשם (נ/1). הנאשם, אשר לא היה מיוצג בהליך זה, טען בכפירה כי "החצר שרואים בכל התצלומים בכתבי האישום שייכת לעסק והציוד גם שייך לעסק. החצר היא בבעלות פרטית של בעל הנכס שממנו העסק שוכר את המקום" (עמ' 4 ש' 8–9) הנאשם גם התייחס לסוגיית קבלת השכורה והבהיר גם אותו דיון כי הספקים מגיעים לאורך כל שעות היום וכי לא ניתן לקבל סחורות בתוך שעה. הנאשם טען כי הסחורה שנצפתה על ידי הפקחים באותם דוחות נפרקה ועמדה במקום זמן קצר עד שהוכנסה לתוך החנות וכי יוכל להוכיח זאת באמצעות תעודות משלוח (עמ' 5). התיקים נקבעו לשמיעת ראיות. במועד שמיעת הראיות הנאשם לא התייצב ונשפט בהיעדרו. בקשה לביטול השפיטה בהעדר נדחתה (נ/3). הנאשם כתב לבית המשפט במסגרת הבקשה לביטול השפיטה בהעדר וגם הסביר בחקירתו הראשית כי סוכם שייפגש עם התובעת לפני הדיון ולא קיבל ממנה עדכון ועל כן בשגגה לא התייצב לדיון ובקשתו לביטול השפיטה בהעדר לא נענתה (פרוט' 09.09.2025, עמ' 62 ש' 4–34).

ט. מדיניות האכיפה וטענות הנאשם לאכיפה בררנית ולהתנכלות

27. הנאשם טוען כי מחלקת הפיקוח מתנכלת לו וכי הפקחים שמבקרים במקום מנפיקים לו דוח "בכל מחיר". המאשימה זימנה לעדות את מר מיקי משיח, סגן מנהל מחלקת האכיפה.

בית משפט השלום בבת ים

חע"מ 59391-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
ועוד...

תמצית עדותו של העד הוגשה בכתב (ת/11) והעד העיד בבית המשפט. על פי המפורט בתמצית העדות, הבעיה העיקרית היא בשטח החצר הדרומית כאשר התעוררו ויכוחים רבים סביב השאלה מה רשאי הנאשם לעשות בשטח זה של העסק. בשנת 2018 נערכה פגישה בפיקוח העירוני בהשתתפות הנאשם ועורך דינו על מנת לבחון האם העסק עומד בדרישות הפיקוח העירוני וחוק העזר. בשנת 2019 נערך סיור בעסק במהלכו התברר שהנאשם אינו עומד בסיכומים שהושגו. בהמשך, ביום 25.02.2020 נערך סיור נוסף בעסק בו נכחו הנאשם, בא כוחו ואחראי האזור מר אניסביץ'. בסיום הסיור נערך סיכום הנקודות שלפיהן יתנהל הנאשם בכל מה שקשור לשמירת הסדר והניקיון, בחצר הדרומית בפרט, למשך שנה. למרות הסיכומים הנאשם לא עמד בהסכמים ונרשמו לחובתו דוחות בנושאים בהם הוא היה אמור לעמוד. הנאשם לא עמד גם בתנאים שנדרשו על ידי מחלקת רישוי עסקים שקשורים לשמירת הסדר והניקיון ונדרשים לשם קבלת היתר זמני או רישיון לעסק. בסיום מציין העד כי מחלקת הפיקוח מחלקת דוחות לעסקים שלא מקיימים את ההוראות בדבר שמירת הסדר והניקיון וישנם עסקים שמקבלים דוחות רבים. אין עניין מיוחד "לחפש" את הנאשם וראיה לכך היא הנכונות לקיים עמו פגישות באשר לגבולות האסור והמותר.

בעדותו בבית המשפט העיד מר משיח כי אכיפת העסק החלה בעקבות תלונות שכנים שהתקבלו במחלקת הפיקוח בנוגע לחצר שהיתה מוזנחת ומלאה בגרוטאות, כאשר הדבר מהווה מפגע. מהות המפגע, לשיטת העד, בכך שהנאשם השתמש בנכס כמחסן וזאת בניגוד למטרה שלשמה המקום נועד. מבדיקה במחלקת רישוי עסקים התברר שהמקום אמור להיות לצורך פריקה וטעינה בלבד, בעוד שבפועל יש במקום אשפה וגרוטאות, דבר המהווה מפגע (פרוט' 27.01.2025 עמ' 31–32). העובדה כי השטח אמור לשמש לפריקה ולטעינה נמסרה על ידי מר דגן, בהתייעצות עמו שאינה מגובה בכתב (שם, עמ' 33 ש' 18–21).

אשר להיקף האכיפה, הסביר מר משיח כי כאשר פקח מגיע למקום הוא עשוי למצוא מספר עבירות לפי חוק העזר העירוני אולם מחלקת הפיקוח מנסה להסתפק בדוח אחד בלבד. ההחלטה בדבר העבירה שתיוחס מסורה לשיקול דעת הפקח בשטח. כאשר נקלטים לעבודה פקחים חדשים הם עוברים תדריך בנושא, בעוד שפקחים ותיקים מודעים ואינם זקוקים להבהרות (שם עמ' 32–33). עוד מסר העד בחקירתו כי ההנחיה לגבי אופן רישום הדוחות ובחירת סעיף העבירה נעשתה על ידו לאחר שביקר בשטח בשנת 2020, לבקש התובעת העירונית. ההתייעצות נערכה עם מחלקת רישוי עסקים אולם לא עם מחלקת ההנדסה (שם, עמ' 34).

בית משפט השלום בבת ים

חע"מ 59391-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
ועוד...

לשאלה האם קיימת מדיניות אכיפה ברורה, העד השיב שהפקחים יודעים מה מותר ומה אסור, הם מתייעצים עם העד או עם מנהל המשמרת ומקבלים הנחיה. לשאלת בית המשפט מדוע, ככל שסוכמה מדיניות אין הנחיה מסודרת, העד השיב: "בוודאי שיש מדיניות אכיפה אבל בכל פעם כשעולות סוגיות חדשות, למשל שטח פרטי, אנחנו בודקים ומנחים את הפקחים בהתאם". העד אישר כי לא ניתנה הנחיית מדיניות כתובה בעניינו של הנאשם (שם, עמ' 37–38). לדברי העד פקחים יכולים להגיע לעסק בעקבות תלונה או בסיור שגרתי ואם המפקח יודע מה מותר ומה אסור בעסק הוא יתנהל בהתאם (שם, עמ' 28 ש' 24–27). אשר להנחיות שמקבלים הפקחים העיד מר משיח – "ברגע שיש לדוגמה סיור ויש לדוגמה נקבעו נהלים במשך שנה בזמן מסוים אנחנו מעבירים למפקחים מה מותר ומה אסור. לשאלת בית המשפט איך זה מתבצע מבחינה טכנית, אני משיב שאנחנו יושבים בישיבות עם המפקחים. מי שלא בטוח בעצמו יצור קשר עם אחד מצוות ההנהלה לבדוק את זה. לגופו של עניין, גם עסק חדש לדוגמה, כשעסק פותח אנחנו נותנים לו פריבילגיה של זמן להוציא יותר סחורה, עד שהעסק יתפרסם וייקלט, ואז אנחנו מסבירים למפקחים שזה עסק חדש" (שם, עמ' 39 ש' 3–8).

אשר לתחושות הנאשם בדבר אכיפה בררנית הדגיש מר משיח "יש פה טענה של אכיפה בררנית. להדגיש שאנו אוכפים בצורה שווה בכל העיר ואין שום אכיפה בררנית במקום הזה" (שם, עמ' 31 ש' 20–21).

28. הפקח אניסביץ', מנהל משמרת במחלקת הפיקוח, שלל אף הוא את הטענה להתעמרות ורדיפת הנאשם, לדבריו, לפני כארבע שנים החלו להתקבל תלונות רבות על מפגעים במקום כמו גם דיווחים על רישום דוחות יזום במקום על ידי הפקחים. לאור ריבוי הדוחות הנאשם הגיע לעירייה מספר פעמים על מנת לגבש מסגרת עבודה תקינה: "הביקור הראשון היה איתנו אפילו עם עו"ד אוקסנה התובעת הקודמת, במטרה לעזור לעסק להסביר איך הוא צריך לנהל את המקום כדי שלא יקיים מפגע וכדי שלא יהיו תלונות של הדיירים שגרים בבניין הזה. אחרי פגישה שבכתב אנחנו אישרנו אפילו דברים מה שמותר לו ומה אסור לו, הוא לא עמד בתנאים והמשיך לקבל דוחות. שוב פעם רצינו להגיע לאיזה שהוא הסכמה עם העסק ושוב פעם קבענו איתו מספר פגישות תוך השנים האלה. ושוב פעם ניסינו להסביר איך אמור להיות עסק להראות, איפה אמורה להיות סחורה, הוא המשיך להפר את כל התנאים שלנו והמשיך כמובן לקבל דוחות" (פרוט' 14.01.2024 עמ' 4 ש' 17 – עמ' 5 ש' 5).

בית משפט השלום בבת ים

חע"מ 59391-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
ועוד...

מר אניסביץ' טען כי הנאשם אינו נאכף באופן שונה מעסקים אחרים: "מול העסק מתקיימת אכיפה רגילה כמו שלכל עסקים בעיריית בת ים ואפילו כמו שציינתי קודם ניסינו להתחשב ולעזור לעסק בכל מיני פגישות שקבענו למנוע כל המפגעים שהוא מקיים במקום שבעסקים אחרים לא זכור לי שניסינו לעזור ולפתור את הבעיה" (שם, עמ' 6 ש' 19–22).

29. התמונה שהצטיירה מעדות הפקח קופלה – מעט אחרת. הפקח הסביר בחקירתו הנגדית כי בכל בוקר נערך תדרוך עם מנהלי המשמרות, כאשר לעתים משתתף בתדרוך גם מנהל הפיקוח העירוני ומנחה את הפקחים "מה לעשות ומה לא לעשות. איפה שיש ריבוי של תלונות של תושבים של גם תלונות שלו שהוא רוצה שניתן דגש על זה אנחנו ניגשים ואוכפים את זה. יש מספר עסקים בעיר שיש חריגות ודברים שלא ברורים" (פרוט' 16.07.2025 עמ' 58 ש' 15–20). העד הרחיב כי במחלקת הפיקוח שני מנהלי משמרות, האחר אמון על משמרות הבוקר והאחר על משמרת הצהריים: "כל אחד לפי המשמרות שלו ואז אנחנו נכנסים למשרד לישיבה והוא מסביר לנו מה הוא רוצה שנאכוף מה הוא לא רוצה שתתמקד יותר מה פחות. ואז בדרך כלל המנהל הגדול מנהל האגף שלנו נכנס אם הוא רוצה לדבר הוא מדבר" (שם, עמ' 64 ש' 16–25).

לדבריו, לאחר שהנאשם פתח את העסק החלו להתקבל תלונות בדבר הפרת החוק בנוגע לשעות קבלת סחורה, ותלונות בנוגע ללכלוך והעדר ניקיון. לדברי הפקח, קבלת סחורה והכנסתה אל תוך בית העסק אמורה להתבצע עד השעה 10:30 בבוקר. רוב הסחורה שניצבת בחוץ אינה קשורה לפריקה וטעינה אלא הוצבה בחוץ לשם ממכר. ב-90% מהמקרים שבהם הגיע למקום – נרשם דוח כאשר להערכתו, 70% מהמקרים נעוצים בתלונות והשאר באכיפה יזומה. רוב התלונות נגעו להצבת סחורה בחוץ "בגדול על זה שהוא משתלט על המקום שם". העד הוסיף כי חלק מהדוחות ניתנו גם בשל לכלוך והזנחה במקום. העד אישר כי לאחר שהוגשו הסכמות עם המנהלים, חלק מהדוחות הונפקו מאחר שלא עמד בתנאי ההסכמה (פרוט' 14.01.2024 עמ' 18–20)

כאשר נשאל הפקח באופן פרטני לגבי נסיבות מתן אחד הדוחות (ת/3) והאם הוא ניתן לאור הנחיית המנהלים או לאור תלונה פרטנית, השיב: "יש לנו מנהל שהוא מתווה לנו מה לעשות מה לא לעשות מה הסכמים, יש כל מיני עסקים שהם בעייתיים כמו הסופר הזה שהוא מגיע לשמה והוא הגיע איתו לכמה פעמים להסכמות לדברים ואדון חגולי אף פעם לא עמד בהסכמים האלה וזה אני מגיע לזה וברגע שהוא עושה ביקורת ומסתכל ואומר לי שמשון א' לא עומד בהסכמים אני מבקש שתיגש ותטפל בעניין, פשוט" (פרוט' 16.07.2025 עמ' 63 ש' 4–9). העד הוסיף כי ישנם לפחות 15 עסקים המוגדרים

בית משפט השלום בבת ים

חע"מ 59391-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
ועוד...

כ"בעייתיים" וכי "הם מבקשים שנעבור שנעשה ביקורת לראות לפי ההסכמים מה מותר ומה אסור ומי שלא עומד בהסכמים מקבל" (שם, עמ' 82). העד ציין כי נהג לבקר בעסק זה כמעט כל יום מאחר והוא הוגדר כ"עסק בעייתי" (שם, עמ' 86 ש' 25), קרי, עסק שלא קשוב להסכמים, לדוחות ולהתראות הפקחים (שם, עמ' 87 ש' 1-13).

הפקח נחקר ארוכות באשר למדיניות האכיפה של עסקים שהוגדרו על ידי מנהליו כ"בעייתיים" לעומת עסקים אחרים. לשיטת הפקח, ככל שהנאשם אינו עומד בהסכמים שהושגו עמו, הוא עלול לקבל כל יום דוח, כאשר "בגדול, זה מה שעשיתי", "אני לא נכנס לשיקולים של מה כן ומה לא, יש מנהלים שהם מנתבים והם קובעים. אני פקח במערכת, אני בורג במערכת, שאני עושה מה שמבקשים ממני, מה השיקולים מה הגיוני לא הגיוני לא מסמכותי להיכנס לזה" (שם, עמ' 93).

הפקח ציין כי לעתים התבקש גם על ידי מר דגן, מנהל מחלקת רישוי עסקים, לוודא שהנאשם לא מפר את ההנחיה בנוגע לרישוי עסקים, לרבות הסכם (שם, עמ' 113 ש' 6-7, 16-17).

30. עיקר האכיפה התמקדה בחצר האחורית של העסק, אשר מחלקת הפיקוח סברה תחילה שהיא חלק מהחצר הציבורית של הבניין. לפי הראיות שהוצגו (ועיקרן הערות הפקחים), למרבית הדוחות (אם לא לכולם) לא קדמו במרבית המועדים תלונות של שכנים, אלא שמדובר בביקורת של מחלקת הפיקוח על בסיס ההנחיה שניתנה לפקחים לבדוק אם העסק עומד בהסכמים. בשלב מסוים, נאכפה גם חזית העסק. הפקח קופלה אף הבהיר כי היתה תקופה שבה המנהלים ביקשו "להרפות ממנו" וזאת בהמשך להתדיינות משפטיות עמו שעשויות היו להוליד הסכמות (שם, עמ' 110). הפקח גם ציין שלעתים התבקש גם על ידי מחלקת רישוי עסקים לערוך ביקורת בנכס (שם, עמ' 113).

31. רשות מנהלית מחויבת לפעול בהוגנות, בשקיפות ובשוויוניות במסגרת אכיפת חוקי העזר. בתוך כך עליה לגבש ולפרסם מדיניות אכיפה ברורה, על מנת למנוע אכיפה בררנית פסולה. אכיפה בררנית היא אכיפה המבדילה בין בני אדם דומים או מצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה, מתוך שיקול זר או שרירות גרידא. בעוד שאכיפה חלקית בשל מגבלת משאבים היא לגיטימית, אכיפה המבוססת על קריטריונים לא ענייניים מהווה פגיעה בשוויון אשר עלולה להוביל לביטול כתב אישום מטעמי "הגנה מן הצדק". רשות מנהלית נהנית מחזקת התקינות, והנטל להוכחת אכיפה בררנית מוטל על הטוען לה (בג"ץ 6396/96 זקין נ' ראש-עיריית באר-שבע, 08.06.1999; ע"פ 8204/14 זלום נ' מדינת

בית משפט השלום בבת ים

חע"מ 59391-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
ועוד...

ישראל, 15.04.2015, פסקה 23). עם זאת, ברגע שהונחה תשתית ראייתית ראשונית המעוררת חשד לאפליה, הנטל עובר לרשות להוכיח כי פעלה משיקולים ענייניים. נקבע כי שרק מקרים נדירים וחריגים בהם נטענה טענה לאכיפה בררנית שאינה תוצאה של כוונת זדון יקימו לנאשם הגנה מן הצדק (ע"פ 6328/12 מדינת ישראל נ' פרץ, 10.09.2013). בית המשפט יתערב במדיניות האכיפה במקרים שבהם הרשות התנערה מחובתה או פעלה בחוסר סבירות קיצוני.

במסגרת אכיפת חוקי העזר לרשות המנהלית נתון שיקול דעת רחב לקבוע סדרי עדיפויות באכיפה, הכוללים אבחנה בין עסקים על בסיס פרמטרים ענייניים כגון גודל העסק, מיקומו, סוג הפעילות והמטרדים שהוא מייצר. אבחנה כזו אינה נחשבת לאכיפה בררנית פסולה, אלא לניהול מושכל של משאבי אכיפה מוגבלים לצורך הגנה על האינטרס הציבורי ושלטון החוק. בתוך כך, תפקידה של הרשות במסגרת אכיפת החוק והשמירה על הסדר הציבורי נוגע גם לבירור תלונות אזרחים. אך מתפקיד זה נגזרת חובתה כאמור להפעיל את שיקול דעתה בזהירות, בהוגנות ובשוויוניות.

יש לברך על כל שיח שמנהלת הרשות המקומית עם האזרח בדבר המותר והאסור בעסקו ואשר נועד להעמיד את האזרח בפני וודאות בנוגע לדרישות הרשות המקומית ולקדם הידברות חיובית ורצויה. אלא שבמקרה שלפניי, טענות הנאשם זכו לאורך זמן להתעלמות מצד הרשות. הנאשם הסביר את הדברים כבר בשנת 2019, במסגרת הליך משפטי שבו לא היה מיוצג, הן בנוגע להיות השטח פרטי והן בנוגע לאופן פריקת הסחורה ושעות קבלתה. הטענות הובאו באותה עת לידיעת התביעה העירונית במסגרת הדיון המשפטי שהתקיים. אותו ההליך הסתיים כאמור בשפיטת הנאשם בהעדרו לאחר שלא התייצב לדיון הנדחה ומבלי שנערך בירור משפטי מעמיק וממצה. הנאשם המשיך להעלות טענותיו גם בפני הפקחים בדוחות מושא תיק זה.

הרשות מצדה, לאורך תקופה ממושכת, לא זו בלבד שאכפה את הנאשם אכיפה משמעותית ומדוקדקת, שלא היתה בהכרח תלויה בתלונות ספציפיות, אלא שגם בחרה להתעלם מדבריו ולא לבדוק את טענותיו לגופן באופן מעמיק. עד אשר הנאשם שכר את שירותי הסניגור כדי להעמיד דברים על דיוקם ולעצור את שטף האכיפה, וזאת לאחר שנשא בתשלום דוחות רבים.

אלא שגם לאחר שהובהר לרשות שהחצר האחורית נמצאת בבעלות פרטית של העסק, רישום הדוחות לא פסק אלא שינה את פניו. הדברים יתחדדו במסגרת הדיון בדוחות

בית משפט השלום בבת ים

חע"מ 59391-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
ועוד...

הפרטניים בהמשך, אולם תחושותיו של הנאשם כי הרשות ירתה את החץ ולאחר מכן סימנה את המטרה, לא היו תלושות מן המציאות. במלים אחרות ופשוטות, נראה כי הנאשם אכן נאכף באכיפה מוכוונת, אשר חדלה מלהיות תלויה בתלונות פרטניות, ואשר אין זה מופרך לכנותה אכיפת יתר.

32. מסקנה זו מתחדדת לנוכח העובדה כי בידי הרשות גם עמדה סמכות מידתית יותר מאשר רישום דוח. **סעיף 5** לחוק העזר מעניק הסמכה לרשות **לדרוש סילוק המפגע**, זו לשונו: "(א) המפקח רשאי בהודעה בכתב לדרוש מכל אדם החייב לסלק מפגע לפי הוראות חוק עזר זה, לסלק את המפגע, וכן רשאי הוא לדרוש מאותו אדם לבצע כל עבודות הנחוצות לשם סילוק המפגע ולמניעת הישנותו בהתאם לפרטים, לתנאים ולמועדים הקבועים בהודעה; (ב) החייב בסילוק מפגע שנמסרה לו הודעה כאמור חייב למלא אחריה". מדובר בסמכות חלופית ומידתית יותר שמטרתה להביא לסילוק המפגע מבלי לנקוט בצעד של אכיפה. לא נמסר, בשום שלב של ההליך שלפניי, על ידי הפקחים או המנהלים כי ביקשו או שקלו להפעיל סמכות זו תחילה או חלף רישום דוח.

33. אמנם בסופו של יום לא הונחו ממצאים באשר להיקף אכיפתם של עסקים אחרים ובקשה לגילוי מסמכים שהגישה ההגנה בעניין זה נדחתה. אולם, הנאשם הצביע על כך שרק לאחר שכירת שירותיו של בא כוחו הנוכחי כמות הדוחות הצטמצמה באופן משמעותי, אף אם לא פסקה לחלוטין, והיו אף תקופות ממושכות שבהן לא נרשמו דוחות כלל, בשונה מן העבר. כאמור, הפקח קופלה הבהיר כי במסגרת ההתדיינות המשפטיות אשר היו עתידות להוליד הסכמות, התבקשו הפקחים לצמצם את היקף האכיפה ו"להרפות" מן הנאשם.

34. טענות ההגנה, אפוא, משמעותיות ותקבלנה משקל במסגרת הדיון בדוחות הפרטניים להלן, והן בהצטברן יחדיו.

על רקע היסודות העקרוניים שלעיל, ייבחנו כעת התיקים לגופם, בשלושה מקבצים שונים.

דוחות שנוגעים ל"חצר האחורית" אשר הרשות סברה לאורך תקופה ממושכת כי מדובר בחצר משותפת של הבניין שהנאשם "השתלט" עליה

35. תיקון כתבי האישום, אשר התבקש ימים ספורים לפני שמיעת הראיות, בא לעולם על רקע הבנת המאשימה כי הדוחות ניתנו על בסיס מצע עובדתי שגוי וכי הפקחים רשמו את הדוחות מושא החצר האחורית בסברם שמדובר בשטח של כלל הבניין שהנאשם השתלט

בית משפט השלום בבת ים

חע"מ 59391-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
ועוד...

עליו. זו ההנחיה שניתנה גם לפקחים ואשר בהתאם לה נרשמו, עד שלב מסוים, הדוחות מושא החצר האחורית. הפקחים נחקרו בנושא והנאשם הבהיר במהלך חקירתו הנגדית כי נמסר לו, בזמן אמת, כי נרשמים לו דוחות בגין "השטח המשותף", וזאת אף שהתריע בפני הפקח כי מדובר בשטח פרטי והפקח אף הופנה לבדוק את הדברים במחלקת ההנדסה (פרוט' 09.09.2025, עמ' 88 ש' 12-16).

36. קיים קושי רב בהרשעת הנאשם ביחס לעבירות שנעברו בחצר האחורית כאשר המסד העובדתי עליו נשענו הפקחים, בהנחיית המנהלים, התברר בסופו של עניין כשגוי. שיקול דעת הפקחים הופעל באופן שלא הלם את מצבו המשפטי של הנכס. לא ניתן לבחון במבחן ה"אלמלא" כיצד היו נוהגים הפקחים וכיצד היתה נוהגת הרשות לו בזמן אמת סברו אחרת ואין בתיקון כתבי האישום בכדי לרפא את הפגם שהתברר במועד האכיפה עצמה. לא זו אף זו, כפי שניתן ללמוד מהערות הפקחים, גם לאחר שהפקחים החלו לבחור את סעיף העבירה שעניינו גרימת מפגע לאור שימוש בניגוד ליעוד, חלף העבירה של הנחת מכשול ברחוב – האכיפה עדיין נשענה על מסד עובדתי שגוי.

37. גם בעבירות קלות, קיימת חשיבות בהקפדה ובשמירה על סדרי הדין, על מנת שלא לקפח את הגנתם של נאשמים ולאפשר להם להתגונן כראוי. הדברים אמורים בפרט כאשר מדובר בעבירות מסוג אחריות קפידה במסגרתן די בהוכחת היסוד העובדתי לשם הרשעה בעבירה. בר"ע 213/83 **אסולין נ' מדינת ישראל** (26.02.1984) קבע בית המשפט העליון את הדברים הבאים: "ומשום ההחמרה עם הנאשם באשר ליסוד הנפשי, יקפיד בית המשפט הקפדה מלאה על קיום היסודות העובדתיים הנדרשים בעבירה ויבחן כראוי, אם אמנם התקיימו יסודות אלה. למותר להוסיף, כי כאשר מתעורר ספק בדבר קיומו של יסוד עובדתי זה או אחר הנדרש בעבירה, די בכך כדי להנות ממנו את הנאשם".

בנוסף, קיימת חשיבות ברישום מדויק ככל הניתן של הדוחות כמו גם בתיעוד הערות הפקח בזמן אמת על מנת שכל הצדדים להליך, בבואם לבחון טענות נאשם בהמשך הדרך או להפעיל ביקורת מנהלית או שיפוטית על עבודת הפקח – יוכלו לעשות כן כאשר הדברים פרוסים לנגד עיניהם באופן המיטבי ותוך שמירה על הוגנות והגינות ההליך.

38. גם אם התחוויר למאשימה ולמחלקת הפיקוח, בשלב מסוים, כי הצדק עם הנאשם בנוגע לסוגיית השליטה על החצר האחורית, העובדה שזו הייתה מסגרת האכיפה בזמן אמת איננה מאפשרת להרשיע את הנאשם בגין העבירה ה"מתאימה יותר". בקשת המאשימה להרשיע את הנאשם בגין עובדות שונות מאלו שבגינן ניתנו הדוחות מלכתחילה – מוקשית.

בית משפט השלום בבת ים

חע"מ 59391-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
ועוד...

במלים אחרות, לא ניתן להרשיע את הנאשם על סמך ספקולציה כיצד היה הפקח נוהג בזמן אמת בחצר שבשליטתו הפרטית. ההנמקה לכך נשענת, ראש וראשית, על העובדה שבמעמד האכיפה הפקחים פעלו על סמך מסד עובדתי שונה; ושנית, על העובדה כי קבלת עמדת המאשימה תפגע בהוגנות ובהגינות ההליך. אין מקום לאפשר למאשימה "להתאים" בדיעבד את עובדות כתבי האישום ואת סעיף העבירה למצב המשפטי לשם השגת הרשעת הנאשם, בפרט כאשר מדובר בטענה אותה מעלה הנאשם מזה מספר שנים ואשר לא זכתה למענה מקצועי הולם בזמן אמת ואף לא במסגרת התדיינות משפטית קודמת. בנוסף, יש להישמר ולהיזהר מפרשנויות בדיעבד שנעשות על מנת להתאים את המסגרת המשפטית באופן שתקים עבירה, בפרט כאשר עסקינן בעבירות מסוג אחריות קפידה. אין מקום לפיכך להרשיע את הנאשם בגין הנתונים ה"מתאימים יותר" כאשר לא לשם כך כוונה האכיפה מעיקרה.

39. קושי נוסף בהרשעת הנאשם בכתבי האישום מושא החצר האחורית נובע גם מן העובדה שבכתבי האישום המתוקנים, כפי שיפורט להלן, ציינה המאשימה כי הנאשם הניח סחורה לאחסון או למכירה במקום שמיועד לטעינה ופריקה. מעבר לעובדה שהפקחים העידו על נסיבות אכיפה אחרות, עובדות כתבי האישום המתוקנים בסוגיה זו לא הוכחו. בעניין זה נקבע בפרק ו' לעיל כי המאשימה לא עמדה בנטל להוכיח מעבר לכל ספק סביר את ייעוד החצר האחורית, את השימושים שהותרו ולמצער את גבולות האזור הנטען כמיועד לפריקה וטעינה כמו גם את משמעות הגדרת שטח כמיועד לפריקה וטעינה, קרי: מהו משך הזמן שבו ניתן להעמיד סחורה בשטח זה עד לפיזורו בתוך החנות. הדברים מתחדדים בשים לב לכך שחלק מן הדוחות ניתנו מלכתחילה במסגרת השעות שלשיטת מחלקת הפיקוח מיועדות לשם פריקה וטעינה (קרי: עד השעה 10:30) וזאת מבלי שהונחו ראיות ממשיות להוכיח כי הפקחים נוכחו לדעת באופן אקטיבי שאין מדובר בסחורה המיועדת לפריקה וטעינה. הספק וחוסר הבהירות יפעלו לטובת הנאשם.

40. על בסיס מתווה משפטי זה, הנשען על שלושה ראשים: האחד – אכיפת הנאשם על רקע סברה שגויה שמדובר בחצר שבשליטת כל הבניין ולא בשליטתו הפרטית; השני: העדר הוכחת ייעוד החצר האחורית; והשלישי: החובה לשמור על הגינות ההליך – ייבחנו כתבי האישום לגופם.

בית משפט השלום בבת ים

חע"מ 59391-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
ועוד...

חע"מ 61790-12-23 (492/23) – עבירה של איסור גרימת מפגע לפי סעיף 2(א) לחוק
העזר, עבירה מיום 08.09.2022. סכום הקנס – 475 ₪.

41. תיאור העבירה בכתב האישום המקורי (ההזמנה למשפט): "החזיק או הרשה לאחר להחזיק נכס השייך לו במצב שמתקיים בו מפגע שימוש בנכס בניגוד למטרה שלשמה נועד". בתיק זה לא הוגש כתב אישום מתוקן. מדובר בתיק שצורף בשלב מאוחר יותר להתדיינות, כאשר העבירה נעברה, למעשה, לאחר כפירת הנאשם ולאחר הגשת בקשת המאשימה לתיקון כתבי האישום.

42. בתיק זה העיד הפקח מר אבי מהרי והוגשו הדוח והתמונות שצולמו על ידי הפקח (ת/12). בתחילת עדותו העיד הפקח כי "הדוח נרשם בגלל סחורה שנמצאת בשטח פריקה וטעינה [...] יש פה סחורה שצמודה לגדר" (פרוט' 27.01.2025, עמ' 40 ש' 15–18). הפקח חזר גם בתחילת חקירתו הנגדית על דבריו לפיהם הדוח ניתן בשל אחסנת סחורה בשטח המיועד לפריקה וטעינה, בגין "שימוש בשטח שלא למטרתו" (שם, עמ' 48 ש' 16).

ברם, במהלך החקירה הנגדית (שם, עמ' 48–49) הוגשו ההערות שרשם הפקח בזמן אמת לדוח זה (ת/12א), אלו שופכות אור על שיקול הדעת שהפעיל ועל השיח שהתנהל באותו מעמד מול הנאשם. על פי המפורט בהערות הפקח, **מדובר בתלונה שהתקבלה למוקד בגין שימוש בשטח המשותף כעסק פרטי והפיכתו למקום לסחורה של העסק**. הפקח מפרט כי הנאשם טען בפניו שמדובר בשטח פרטי "אך לא היה לו מסמך להראות, לאחר בירור בפיקוח לא קיים אישור המוכיח שהשטח אכן של העסק אלא שטח משותף לכל הבניין ולכן נרשם דוח". אם כן, בשונה מעדות הפקח בבית המשפט עולה כי הדוח ניתן מאחר שהפקח סבר בזמן אמת שמדובר בשטח משותף של הבניין שהנאשם "השתלט" עליו, וזאת אף שהנאשם הסביר לפקח כי מדובר בשטח פרטי שלו, הסברו לא התקבל והפקח רשם את הדוח.

לזכותו של הפקח ייאמר כי זהו הדוח היחידי שבו מתועד שיח שנערך מול הנאשם בזמן מתן דוח. בדוחות האחרים, גם אם התקיים שיח שכזה, הוא אינו מתועד.

43. יש לציין כי אותו פקח רשם דוח נוסף, מוקדם יותר בזמן (שייסקר בהמשך), אולם הבחירה להתייחס ראשית לדוח זה נועדה כדי להבהיר את הלך רוח הפקח ומחלקת הפיקוח אשר אכפו באותו מועד בשנת 2022 (כמו גם בשלבים מוקדמים יותר) את העסק מתוך הנחה כי החצר האחורית מוגדרת כשטח משותף, אף שהנאשם חזר וטען שמדובר בשטח פרטי שלו. הפקח אף "הגדיל ראש", וגם זאת לזכותו, וערך בירור עם מחלקת הפיקוח טרם

בית משפט השלום בבת ים

חע"מ 59391-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
ועוד...

רישום הדוח אך התשובה שהתקבלה ממחלקת הפיקוח, גם בשנת 2022 (ולאחר שניתן מענה לכתב האישום מטעם הנאשם), היא שמדובר בשטח משותף.

44. אם כן, הדוח ניתן בגין סברה שהנחתה את מחלקת הפיקוח והפקחים בשטח לפיה הנאשם השתלט על שטח משותף ולא בגין אופי השימוש שהוא עושה ברכושו הפרטי, בין אם מדובר בשימוש תקין אם לאו. אמנם, העד השיב לסניגור כי אם היה מוצג מסמך שמצביע על כך שהשטח נועד לאחסון עבור העסק, לא היה נרשם דוח. אולם, גם אם היה הנאשם מציג מסמך, אך לא מוכיח שהשטח מיועד לאחסון – עדיין היה נרשם הדוח (שם, עמ' 49). עם זאת, אין בדברים אלו כדי לשנות מן העובדה לפיה הפקח אכף את הנאשם מתוך הנחה עובדתית ומשפטית שאינה תואמת למצב לאשורו.

על בסיס המתווה המשפטי שנקבע לעיל – אני מורה על זיכוי הנאשם מתיק זה.

חע"מ 59338-12-23 (720/21) – כתב האישום המקורי ייחס לנאשם עבירה של הנחת מכשול ברחוב לפי סעיף 41(א)(1) לחוק העזר, עבירה מיום 23.12.2020. סכום הקנס – 475 ₪. כתב האישום תוקן לעבירה של איסור גרימת מפגע לפי סעיף 2(א) לחוק העזר.

45. בתיאור העבירה בכתב האישום המקורי נרשם כך: "הניח/ השאיר/ הקים/ תלה/ הטיל/ הבליט מעל הרחוב או הרשה לאחר להניח/ להשאיר/ להקים/ לתלות/ להטיל או להבליט מעל הרחוב".

בכתב האישום המתוקן תוקנו העובדות כדלהלן: בתאריך 23.12.2020 בשעה 17:49 החזיק הנאשם או הרשה לאחר להחזיק נכס במצב שמתקיים בו מפגע בניגוד להוראות סעיף 2(א) לחוק העזר. הנאשם הניח משטחים עם סחורה שלא לצורך פריקה וטעינה אלא לצורך אחסון ו/או מכירה וזאת באופן המהווה מפגע לפי סעיף 1(12) לחוק העזר.

46. גם בתיק זה העיד הפקח מר אבי מהרי והוגשו הדוח והתמונות שצילם, כמו גם הערות הפקח (ת/13-ת/13א). לפי הערות הפקח – "הנך ממשיך להניח סחורה בתוך לול בכניסה לחנות ולכן נרשם הדוח" בתמונות מתועדות עגלות מתכת ובתוכן בקבוקי שתיה, העגלות נמצאות לצידי הרחבה בחלק האחורי של הנכס, כן מתועד שולחן. הדוח ניתן בגין עבירה של הנחת מכשול ברחוב. בעדותו בבית המשפט הפקח העיד כי הדוח ניתן בשל "סחורה שנמצאת בשטח פריקה וטעינה" וזאת בהתאם להנחיה שהתקבלה ממחלקת רישוי עסקים והנדסה (פרוט' 27.01.2025 עמ' 40 ש' 16 – עמ' 41 ש' 5).

בית משפט השלום בבת ים

חע"מ 59391-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
ועוד...

47. מאחר שמדובר באותו פקח שרשם את הדוח בתיק חע"מ 61790-12-23 הנ"ל כשנתיים לאחר מכן, ומאחר שלא עלתה מחלוקת ממשית בתיק לפיה בשנת 2020, המועד בו נרשם הדוח דנן, הרשות סברה שמדובר בשטח משותף – המסקנה המתבקשת היא שהדוח ניתן על יסוד ההנחה שהנאשם משתלט על שטח הבניין ועל כן יוחסה עבירה של הנחת מכשול ברחוב. לא בכדי ביקשה המאשימה לתקן את סעיף העבירה ואת עובדות כתב האישום, לאחר שהתברר לה כי מדובר בשטח פרטי של הנאשם. אין להלום סיטואציה שבה המאשימה תבקש לבחור בדיעבד בסעיף עבירה ובהנמקה על מנת שאלה יתאמו את המצב לאשרורו, בעוד ששיקול דעת הפקח בזמן אמת הופעל מסיבה שונה לחלוטין.

על כן, ובהתאם למתווה המשפטי שנקבע לעיל – **אני מורה על זיכוי הנאשם מכתב האישום בתיק זה.**

חע"מ 61661-12-23 (1260/21) – עבירה של איסור גרימת מפגע לפי סעיף 2(א) לחוק העזר, עבירה מיום 30.04.2021. סכום הקנס – 475 ₪.

48. תיאור העבירה בכתב האישום המקורי (ההזמנה למשפט): "החזיק או הרשה לאחר להחזיק נכס השייך לו במצב שמתקיים בו מפגע שימוש בנכס בניגוד למטרה שלשמה נועד".

לפי כתב האישום המתוקן: בתאריך 30.04.2021 בשעה 08:28 החזיק הנאשם או הרשה לאחר להחזיק נכס במצב שמתקיים בו מפגע בניגוד להוראות סעיף 2(א) לחוק העזר. הנאשם הניח משטחים עם סחורה שלא לצורך פריקה וטעינה אלא לצורך אחסון ו/או מכירה וזאת באופן המהווה מפגע לפי סעיף 1(12) לחוק העזר.

49. בתיק זה הוגשו התמונות בלבד (3/ת) ללא הדוח עצמו. בהתאם לעדות הפקח קופלה: "קיבלנו תלונות לגבי אחסון, לגבי צורה שהוא משתמש בחצר, צורה שהיא סוג של להניח דברים ולמכור דברים דרך החצר ולאחסן אותם. ועל זה נרשם לו דוח. בין היתר חלק מהדוחות גם היה על חזית עסק" (פרוט' 14.01.2024, עמ' 11). התמונות שהוגשו מתייחסות לחלק האחורי בלבד. הפקח נחקר ארוכות על מדיניות האכיפה ולא ידע להשיב באופן וודאי האם דוח זה נרשם בגין תלונה פרטנית או בגין אי-עמידת הנאשם בהסכמים (פרוט' 16.07.2025, עמ' 63 ש' 21–24). בהמשך חקירתו הנגדית, כאשר נשאל מהו ייעוד העסק שהחריגה ממנו הובילה למתן הדוח הסביר כי מבחינתו, הייעוד של עסק הוא למכור בתוך העסק בעוד שכאן הוא מכר בחוץ (שם, עמ' 89).

בית משפט השלום בבת ים

חע"מ 59391-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
ועוד...

הפקח ציין כי באותו היום הגיע למקום וראה את עגלות למכירה, עגלות סופר ושולחן עם שתייה ועוד, לכן רשם את הדוח (שם, עמ' 58 ש' 24-26) וכי הדוח ניתן בגין תלונה על חריגה מהמותר, מאחר וזה אינו מקום המיועד לאחסון או ממכר (שם, עמ' 59 ש' 18-23; עמ' 60 ש' 10-11, 26-27; עמ' 61 ש' 2-3). בהמשך תיקן כי לא הגיע לאחר שהתקבלה תלונה, אלא שבעבר התקבלה תלונה (שם, עמ' 96 ש' 17-27). הפקח אישר כי נתן את הדוח לאחר שקיבל הנחיה ממנהליו בתדרוך הבוקר, מיקי משיח ווסילי אניסביץ', לבדוק את המקום, מאחר והנאשם חרג מספר פעמים מהסכם שערכו עמו בעבר (שם, עמ' 63 ש' 4-25; עמ' 64 ש' 16-25; עמ' 65 ש' 8-9, 23-24, 26; עמ' 73 ש' 1). לדבריו "המנהל הראה לנו שרטוט יש שרטוט של החנייה יש שרטוט של העסק ואז הוא הראה לי מה מותר לו ומה אסור לו". העד נכח בפעם הראשונה שבה גובשו הסכמות עם הנאשם, והבין את משמעות שאר ההסכמים עמו (שם, עמ' 73 ש' 6-18). לשיטתו, הנאשם הפר את ההסכם בשני אופנים – אחסן בחצר סחורה וכן הציג מוצרים לממכר, אולם ניתן דוח אחד בלבד אף שלמעשה נעברו שתי עבירות (שם, עמ' 74 ש' 10-12; עמ' 76 ש' 2-6; עמ' 77 ש' 17-18; עמ' 78 ש' 10; עמ' 79 ש' 2-12). הפקח ציין כי בחר לכתוב דוח אחד בלבד משום שזו ההתנהגות ההגיונית והמקלה עם הנאשם (שם, עמ' 78 ש' 3-7; עמ' 80 ש' 3-4).

הסניגור הקריא לעד מההערות לדוח לפיהן: "הנ"ל בעל סופרמרקט השתלט על חצר הבניין" ושאל כיצד העד ידע לומר שהוא השתלט על חצר הבניין. העד הסביר כי במקום קיים חניון לבניין, וכי השכנים התלוננו בהתחלה בגין השתלטות הנאשם על החניון ולאחר תקופה הנאשם הבהיר כי מדובר בשטח פרטי שלו (שם, עמ' 89). הסניגור התעקש להתייחס לנסיבות רישום הדוח הספציפי באותו מועד והתייחסות הפקח לכך שהנאשם השתלט על חצר הבניין, והפקח הסביר מנהליו הסבירו שהנאשם השתלט על חצר הבניין ומשתמש בה כמחסן (שם, עמ' 90 ש' 5-11).

הנאשם התייחס לשתי התמונות שהוגשו בת/3 וציין כי הוא מתייחס לשטח המקורה בתור "החצר האחורית", בעוד שהחלק הקדמי יותר המתועד בתמונות, בו נצפית סחורה מונחת על עגלת ברזל וכן עגלות קניות, הוא אזור היציאה מהקופות (פרוט' 09.09.2025, עמ' 71). לדברי הנאשם גם אזור היציאה מהקופות הוא שטח פרטי. אשר לסחורה הנצפית על עגלת הברזל – הנאשם ציין: "זה עגלה שמונח עליה כל מיני מבצעים של יציאה מהקופות. בדרך כלל אני מניח את העגלה איך שיוצאים מהקופה רואים את הסלסלה. כנראה שקיבלנו סחורה והיינו צריכים להיכנס עם עגלות לתוך הסופר, אז הנחנו את זה בצד, זה מה שהיה"

בית משפט השלום בבת ים

חע"מ 59391-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
ועוד...

(שם, עמ' 72 ש' 15–18), כאשר המקום הקבוע של העגלה הוא באזור הקופות (שם, עמ' 73 ש' 8–11).

הנאשם סימן על גבי התמונה השניה בת/3 את האזור שאליו הוא מתייחס כ"חצר" וציין שעגלות הקניות המתועדות בתמונות לא נמצאת ב"חצר" אלא במתחם היציאה מהקופות, שטח שאף הוא פרטי (שם, עמ' 76–77). לדברי הנאשם ה"חצר" משמשת ל"כל מיני עגלות [...] כל מיני קרטונים, קבלת סחורה, כל דבר שקשור לעסק [...] כל מה שקשור לנכס הוא משרת אותי (שם, עמ' 79 ש' 4–6). הנאשם אישר כי לעסק קיים מרתף, הוסיף כי הסחורה מונחת בחצר לאחר שמקבל אותה ועד להכנסתה לחנות וכי העסק מקבל סחורה לאורך כל היום (שם, עמ' 80 ש' 3–6). הנאשם הדגיש כי בחלק הפנימי של החצר האחורית לא מתבצעת מכירת סחורה (שם, עמ' 93 ש' 11–12).

50. זיקוק עדות הפקח, כפי שהיא עולה מהערות הפקח מובילה למסקנה כי גם במקרה זה הנאשם נאכף על יסוד סברה שגויה של מחלקת הפיקוח לפיה מדובר בשטח ציבורי שהנאשם השתלט עליו ועושה בו כשלו, וכאשר מדובר בנסיבות עובדתיות שונות בתכלית מאלו הקשורות בשימוש שעשה הנאשם בשטח פרטי שלו.

בהתאם למתווה המשפטי שנקבע לעיל – **אני מורה על זיכוי מכתב האישום בתיק זה.**

חע"מ 61571-12-23 (999/21) – עבירה של איסור גרימת מפגע לפי סעיף 2(א) לחוק העזר, עבירה מיום 04.06.2021. סכום הקנס – 475 ₪.

51. תיאור העבירה בכתב האישום המקורי (ההזמנה למשפט): "החזיק או הרשה לאחר להחזיק נכס השייך לו במצב שמתקיים בו מפגע שימוש בנכס בניגוד למטרה שלשמה נועד".

לפי כתב האישום המתוקן: בתאריך 04.06.2021 בשעה 09:12 החזיק הנאשם או הרשה לאחר להחזיק נכס במצב שמתקיים בו מפגע בניגוד להוראות סעיף 2(א) לחוק העזר. הנאשם הניח משטחים עם סחורה שלא לצורך פריקה וטעינה אלא לצורך אחסון ו/או מכירה וזאת באופן המהווה מפגע לפי סעיף 1(12) לחוק העזר.

52. לפי עדות הפקח קופלה, הדוח ניתן עקב שימוש בנכס שלא בהתאם לייעוד. הדוח לא הוגש כראיה. הוגשו ארבע תמונות שצילם הפקח קופלה (ת/2). בתמונות מתועדת החצר האחורית של הנכס. הפקח הסביר כי הדוח ניתן מאחר ש: "העסק שוב הציג דברים

בית משפט השלום בבת ים

חע"מ 59391-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
ועוד...

למכירה בחוץ אחסן דברים מסביב ולא רק בחלק שהוא קורא לזה מחסן שלו" (פרוט' 16.07.2025 עמ' 91 ש' 18-19). לדבריו, הדוח ניתן "על הבלטה על זה שהוא לוקח את החצר הכללית של כל הבניין שמה ועושה אותו מחסן יש תמונות ברורות התמונות מדברות בעד עצמן" (שם, עמ' 95 ש' 2-3). העד הרחיב: "הוא הבלית סחורה הבלית מקררים הבלית שמה מחסנים, גם לאחר ההסכם שלו עם מיקי היה לו בצד שמה איפה שהוא שם את העגלות אחרי זה הוא הוציא שמה קרטונים של שהוא היה גורס את הקרטונים היה עושה אותם חבילות ואז שם אותם בצד שהמשאית תבוא תיקח אותם וגם ספציפית במקום הזה שמיקי אמר לו לא לשים דברים הוא המשיך לשים דברים" (שם, ש' 14-9).

הסניגור הקריא לעד את הערותיו שנרשמו בזמן אמת: "הנ"ל קיבל בעבר דוחות, משתלט על חצר הבניין, מבחינתו הוא בסדר ולא מבין מה רוצים ממנו, היה בעבר בבית משפט, הוסבר לו שאסור לו לעשות בלגן כולל שולחן כיסאות ועגלות סופר שהוא סוגר את החנייה" (שם, עמ' 95 ש' 26 – עמ' 96 ש' 6).

53. גם דוח זה ניתן אפוא מתוך הנחה שמדובר בשטח ציבורי של הבניין עליו השתלט הנאשם, שלא בהלימה למציאות או לעובדות כתב האישום המתוקן.

בהתאם למתווה המשפטי שנקבע לעיל – אני מורה על זיכוי מכתב האישום בתיק זה.

חע"מ 61539-12-23 (998/21) – עבירה של איסור גרימת מפגע לפי סעיף 2(א) לחוק העזר, עבירה מיום 25.06.2021. סכום הקנס – 475 ₪.

54. תיאור העבירה בכתב האישום המקורי (ההזמנה למשפט): "החזיק או הרשה לאחר להחזיק נכס השייך לו במצב שמתקיים בו מפגע שימוש בנכס בניגוד למטרה שלשמה נועד".

לפי כתב האישום המתוקן: בתאריך 25.06.2021 בשעה 09:12 החזיק הנאשם או הרשה לאחר להחזיק נכס במצב שמתקיים בו מפגע בניגוד להוראות סעיף 2(א) לחוק העזר. הנאשם הניח משטחים עם סחורה שלא לצורך פריקה וטעינה אלא לצורך אחסון ו/או מכירה וזאת באופן המהווה מפגע לפי סעיף 1(12) לחוק העזר.

55. גם בתיק זה הוגשו תמונות בלבד ללא הדוח עצמו (ת/4). שלוש תמונות מתעדות את חלקו האחורי של הנכס ותמונה אחת צולמה בחזית הקדמית, אולם היא מטושטשת ולא ניתן

בית משפט השלום בבת ים

חע"מ 59391-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
ועוד...

ללמוד ממנה דבר. לדברי הפקח קופלה הדוח ניתן בגין אחסנת ציוד בחלק השמאלי של המתחם שלו "עגלות שהוא מניח אותן ולא מזיז אותן משם" ובתוכן "נייר טואלט, מגבונים, מטאטים, נייר סופג כל מיני דברים שהוא מאחסן בחצר" (פרוט' 14.01.2024, עמ' 12 ש' 6-1). אשר לתמונה מחזית הבניין, לדברי הפקח תמונה זו מתעדת כי "הוא מניח דברים בחזית של הבניין" (שם).

בחקירתו הנגדית אישר הפקח לסניגור כי הדוח ניתן בגין שימוש בנכס שלא למטרתו, כאשר הוא מתכוון לכל הבניין, כמכלול (פרוט' 16.07.2025, עמ' 99). עוד עלה בחקירה הנגדית כי לדוח צורפו תמונות נוספות, ככל הנראה של חזית הבניין, אולם אלו כאמור לא הוגשו כראיה, וגם לא הדוח עצמו. הפקח אישר את הערות הפקח לפיהן "הנ"ל משתלט על החצר הבניין ללא הועיל, קיבל דוחות כולל אזהרות בעבר היה בבית משפט, הסבירו לו שאסור לו להניח דברים כולל עגלות סחורה שמוצגת למכירה" (שם, עמ' 105 ש' 22-25). בחקירתו העד הסביר שהיו סיבות נוספות למתן הדוח כגון השתלטות גם על המעברים (כפי הנראה הכוונה לחזית הבניין) וכי הוא בחר רשום דוח אחד בלבד (שם, עמ' 106). הראיות הרלוונטיות לחזית הבניין לא הוגשו ואין לכך התייחסות מפורשת בהערות הפקח. על כן ההתייחסות תהיה לחצר האחורית שנאכפה לאור הטענה כי מדובר בהשתלטות על חצר הבניין. הסניגור הפנה לכך שזהו הדוח השלישי בזמן שנרשם בגין אותה סוגיה, כאשר העד סבר שמדובר בחצר שאמורה לשמש את כל הבניין ולא רק את הנאשם.

56. לפיכך, ועל בסיס המתווה שנקבע לעיל – אני מורה על זיכוי הנאשם מכתב האישום בתיק זה.

חע"מ 61474-12-23 (997/21) – עבירה של איסור גרימת מפגע לפי סעיף 2(א) לחוק העזר, עבירה מיום 08.07.2021. סכום הקנס – 475 ₪.

57. תיאור העבירה בכתב האישום המקורי (ההזמנה למשפט): "החזיק או הרשה לאחר להחזיק נכס השייך לו במצב שמתקיים בו מפגע שימוש בנכס בניגוד למטרה שלשמה נועד".

לפי כתב האישום המתוקן: בתאריך 08.07.2021 בשעה 10:51 החזיק הנאשם או הרשה לאחר להחזיק נכס במצב שמתקיים בו מפגע בניגוד להוראות סעיף 2(א) לחוק העזר.

בית משפט השלום בבת ים

חע"מ 59391-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
ועוד...

הנאשם הניח משטחים עם סחורה שלא לצורך פריקה וטעינה אלא לצורך אחסון ו/או מכירה וזאת באופן המהווה מפגע לפי סעיף 1(12) לחוק העזר.

58. גם בתיק זה לא הוגש הדוח כראיה. הוגשו שש תמונות שצולמו בחצר האחורית (ת/5). בחקירתו הראשית הפקח קופלה הסביר כי הדוח נרשם: "מכמה סיבות, סיבה אחת הוא הניח בחוץ שולחן וכסאות בחצר מצד שמאל של העסק, שרק לבתי קפה עם אישור מותר להוציא את זה, אין לו אישור. וכולל סטנדים לממכר, מטאטים, כלי איסוף לזבל ומעבר לזה יש עוד דברים, הסטנדים הקבועים שלו, כל פעם משהו אחר" (פרוט' 14.01.2025, עמ' 12 ש' 22-24).

בחקירתו הנגדית ציין הפקח כי הדוח נרשם כיוון ש: "שוב הגענו לביקורת, מצאנו שהעסק נשאר אותו דבר, לא השתנה כלום, יש תמונות שמוכיחות את זה [...] שהוא עדיין השתמש בחצר כמחסן. עדיין הוא ממשיך למכור דברים מבין עמודי הבניין מסביב לחצר, על זה נרשם לו דוח" (פרוט' 16.07.2025, עמ' 108 ש' 18-22). גם בדוח זה סעיף העבירה הרלוונטי לשיטתו הוא שימוש בניגוד ליעוד.

אף שבחקירתו הנגדית הפקח הפנה לטענה לפיה הנאשם "שם ברזנט" ו"עשה שער מברזל" "ממש תיחם את החניה" (יצוין כי בתמונות שהוגשו לא נצפה שער ברזל והעד אישר שאינו אוכף עבירות בניה), הרי שהפנייה להערות הפקח מלמדות שהדוח ניתן מסיבות אחרות מאלו שהפקח העיד לגביהן שכן, הדוח ניתן בגין סברת הפקח כי הנאשם משתלט על חצר הבניין, וכלשונו: "הנה תסתכל מה רשמתי. הני"ל משתלט על חצר הבניין כולל שולחן כולל קרטונים כולל סחורה בחנייה של הבניין קיבל דוחות בעבר, אני ספציפית לא הגשתי וגם לא רשמתי לגבי הברזנט, אני רק ניסיתי לציין כרגע שהברזנט מצולם שהוא תיחם את המקום" (עמ' 110-111).

59. גם אם אקבל עמדת הפקח לפיה מחלקת הפיקוח רשאית ליתן דוח גם כאשר מדובר בחצר שנמצאת בבעלות פרטית (שם, עמ' 114), במסגרת בחינת ההצדקה למתן הדוח יש לבחון את שיקול דעת הפקח בזמן אמת ואת סברתו כי מדובר בשטח של הבניין. מדובר בתנאי אלמנטרי לבחינת הוגנות האכיפה, שיקול דעת הרשות והבנת הנאשם את המצופה ממנו באותה עת.

על כן, ובהתאם לעקרונות שנקבעו לעיל אני מורה על זיכוי הנאשם מתיק זה.

בית משפט השלום בבת ים

חע"מ 59391-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
ועוד...

חע"מ 61724-12-23 (69/22) – עבירה של איסור גרימת מפגע לפי סעיף 2(א) לחוק
העזר, עבירה מיום 13.08.2021. סכום הקנס – 475 ₪.

60. תיאור העבירה בכתב האישום המקורי (ההזמנה למשפט): "החזיק או הרשה לאחר להחזיק נכס השייך לו במצב שמתקיים בו מפגע שימוש בנכס בניגוד למטרה שלשמה נועד".

לפי כתב האישום המתוקן: בתאריך 13.08.2021 בשעה 08:39 החזיק הנאשם או הרשה לאחר להחזיק נכס במצב שמתקיים בו מפגע בניגוד להוראות סעיף 2(א) לחוק העזר. הנאשם הניח משטחים עם סחורה שלא לצורך פריקה וטעינה אלא לצורך אחסון ו/או מכירה וזאת באופן המהווה מפגע לפי סעיף 1(12) לחוק העזר.

61. בתיק זה הוגשו הדוח והתמונות כראיה (ת/6). בתמונות מצולם החלק האחורי. לדברי הפקח קופלה באשר לסיבת רישום הדוח: "חוזרים על אותו נושא, עגלות לממכר. אפשר לראות שגם על העגלות יש מחירים. מסומן שם. פעם זה גחלים, אני לא יודע מה זה בדיוק, פעם זה מטאטים, שישיות של מים, סבונים. אין לו אישור. זה בניגוד לחוק" (פרוט' 14.01.2024 עמ' 13 ש' 16-18).

בחקירה הנגדית הוקראו הערות הפקח ולפיהן: **"הנ"ל קיבל בעבר דוחות כולל אזהרות לגבי השתלטות של נכס חנייה חצר של הבניין כולל סגירה כולל תיחום של החנייה, העמיד עגלות עם מוצרים למכירה, היה בעבר משפט הוא התחייב להישמע להוראות הפיקוח ללא הואיל"**. הפקח אישר כי גם דוח זה ניתן בגין סעיף עבירה של שימוש בניגוד לייעוד ומתוך הנחה שזו חצר של הבניין בהתאם להנחיית מנהליו (פרוט' 16.07.2025, עמ' 116 ש' 19 – עמ' 117 ש' 4). הפקח ניסה להסביר בחקירתו הנגדית (שם, עמ' 125-131) כי הדוח היה ניתן בכל מקרה בשל אופן השימוש בנכס, העמדת עגלות לממכר והקמת שער (שאינו נצפה בתמונות), אך מהעדות הפקח ניתן ללמוד כי האכיפה נעשתה על רקע הסברה לפיה מדובר בשטח של הבניין, זוהי מסגרת שיקול הדעת שהופעלה.

הנאשם נשאל בחקירתו הנגדית על הצבת סחורה למכירה, כפי שנצפה בתמונה שסומנה בשלוש כוכביות, וציין כי מדובר באזור הסמוך לקופות, שטח פרטי, וכי מדובר במבצעים ללקוחות ביציאה מהקופה שאינו מהווה מפגע ולא מפריע לאיש (פרוט' 09.09.2025, עמ' 82-83).

62. בהתאם למתווה המשפטי שנקבע, **אני מורה על זיכוי הנאשם מתיק זה.**

בית משפט השלום בבת ים

חע"מ 59391-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
ועוד...

דוחות שניתנו (בעיקר) בגין חזית העסק

63. שלושת הדוחות הרלוונטיים לחלק זה ניתנו כולם בחודש מאי 2022 לאחר פרק זמן ממושך שבו לא נרשמו דוחות (מאז אוגוסט 2021). הדוחות התמקדו בחזית העסק כמו גם בחומה שלצד החצר האחורית, ונרשמו על ידי הפקח קופלה. הדוחות צורפו להליך זה, וכתבי האיטום בהם לא תוקנו.

64. הפקח קופלה בעדותו הבהיר כי היו מספר סיבות לאכוף את הנאשם בחזית העסק. האחת: החובה לסיים את הפריקה והטעינה עד השעה 10:30; השניה: איסור הצבת חפצים וסחורה לממכר בין עמודי הבניין; והשלישית: אי-שמירה על הניקיון בחזית העסק.

65. הנאשם ציין בחקירתו הנגדית כי גם החלק שמתחת לעמודים ואשר דרכו נכנסים לחנות הוא שטח פרטי שמוצמד לנכס וכי במקום קיימת תנועה של פריקת פירות וירקות לדוכנים. לדבריו כך הם פני הדברים גם במרכזים אחרים בעיר: "זה שטח שהוא שלי, שטח שהוא מוצמד לנכס, משלם עליו ארנונה, משלם עליו הכל. וזה חלק מהחנות שלי. ש. בגלל זה אתה שם שם את הסחורה? ת. מניח אותו על העמוד, כן תשמע אני כל היום עובד עם העגלות האלה. אתה יודע זה עגלות שהן נקראות עגלות חמור, ואנחנו מניחים עליהם את הפירות והירקות וממלאים. אז היום בתנועה עם קרטונים, עם מילוי [...] המקום הזה תמיד בתנועה, שאי אפשר לא לעבוד כי איך אני אעבוד בעצם כבוד השופטת? זו השאלה התשובה [...] אני אמרתי שני דברים. הדבר הראשון שאני טענתי שהוא שטח פרטי, זה דבר ראשון, הוא מוצמד לנכס. הדבר השני שטענתי, שאני כל היום בעצם אנחנו עובדים בחלק הזה. זאת אומרת כל ירקן אם עכשיו אני ואתה נלך ונראה, כל הארץ, או בכל בת ים, במיוחד בבת ים, עובדים עם עגלות. אנחנו עובדים מביאים סחורה מכניסים סחורה ממלאים סחורה. לא הבנתי, איך אני אמור לעבוד כאילו? אז אני שם את זה בצד כן, מה הבעיה? [...] הלקוחות באין לוקחים מהקרטונים, אז שלא יקחו? [...] ש. האם הסחורה הזאת היא למכירה? ת. היא לבסטות, ברור שהיא למכירה, זה לבית שלי" (פרוט' 09.09.2025, עמ' 103-105).

במענה לטענת התובע כי הצבת הסחורה מפריעה למעבר הולכי הרגל הנאשם ביקש מהתובע להוכיח שהדבר אסור: "אז איך בעצם אני אמור לעבוד? אני גם רוצה שתנו לי ככה איך אני אמור אם אתה אומר שאסור לי להביא סחורות אז בעצם איך אני אמלא? איך אני אסדר? תנו לי תשובה" (שם, עמ' 106 ש' 1-6). הנאשם הוסיף כי עובדתית ככלל

בית משפט השלום בבת ים

חע"מ 59391-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
ועוד...

אין חסימה של המעבר. הנאשם ביקש לדעת מה המדיניות בעניין, שכן עסקים אחרים בבת ים פועלים אחרת מהאופן לו טוענת המאשימה (שם עמ' 110 ש' 24 – עמ' 111 ש' 3).
66. תחילה יסקרו פרטי הדוחות והעדויות הרלוונטיות, ולאחר מכן הדיון המשפטי והמסקנות בנוגע לשלושת הדוחות כמקשה אחת.

חע"מ 61772-12-23 (1684/22) – עבירה של איסור גרימת מפגע לפי סעיף 2(א) לחוק העזר, עבירה מיום 11.05.2022. סכום הקנס – 475 ₪.

67. הדוח נרשם בשעה 12:29. תיאור העבירה: "החזיק או הרשה לאחר להחזיק נכס השייך לו במצב שמתקיים בו מפגע שימוש בנכס בניגוד למטרה שלשמה נועד".

68. בתיק זה הוגש הדוח והתמונות שצולמו במועד ביקור הפקח (ת/9). צורפו 6 תמונות קטנות כאשר רק 3 מתוכן צורפו בהגדלה. הפקח קופלה הסביר: "רישום הדוח מדבר על זה שהוא מניח דברים בין עמודי הבניין כולל הצגה למכירה כולל קרטונים ופירות והוא חותך אבטיחים ועושה סוג של עבודה בין עמודי הבניין, אין קשר בין פריקה וטעינה לבין הדברים שקורים פה [...] יש לנו נוהל בפיקוח העירוני שמותר להבליט עד 80 ס"מ, מתוך החנות החוצה. מה שמעבר לזה אסור לו להניח שום דבר. פה הוא מניח בשביל לחתוך את האבטיחים, פה בתמונה. זה שולחנות שהוא מניח ויש מחירים על העמודים של הבניין. הוא מדביק את זה על העמודים וזה אסור על פי החוק. וגם כל הדברים שהוא מציג את זה. תסתכלי על הרצפה. כל הזבל. קליפות של בצל, שקיות של גזר, כל מיני ניירות על הרצפה. פה רואים ניילונים ניילון נצמד שמוציאים את הקרטונים והם זורקים על הרצפה, וזה חזית בנין, זה בית מגורים, התושבים לא הפסיקו להתלונן על הריחות, על כל הברדק והזוהמה הזו. זה ריחות, לא נעים" (פרוט' 14.01.2024, עמ' 16 ש' 8–22).

בחקירתו הנגדית ציין הפקח כי הדוח ניתן לאחר השעה שבה אמור הנאשם לפרוק את הסחורה ולהכניסה פנימה: "ופה הגעתי ב-12 וחצי ולפעמים הם שמים שמה פועלים אני לא מאשים אותו אולי זה הפועלים שלו. שהם שמים עגלות קרטונים בין עמודי הבניין והם מוכרים משמה את המצרכים ואסור להם לעשות את זה" (פרוט' 16.07.2025, עמ' 133 ש' 15–17). לדבריו, גם כאן סעיף העבירה הרלוונטי הוא שימוש בניגוד לייעוד שכן "אתה לא אמור למכור מחוץ לעסק" (שם, עמ' 134 ש' 10). הפקח הסביר כי אין איסור מוחלט למכור מחוץ לעסק וכי ניתן לנאשם אישור להניח סטנדים בכניסה לחנות ובצד שמאל אך לא בין עמודי הבניין (שם, עמ' 137 עמ' 10–17). הפקח טען כי בחר באותו סעיף עבירה

בית משפט השלום בבת ים

חע"מ 59391-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
ועוד...

(שימוש בניגוד ליעוד), אף שקיים סעיף מתאים יותר שעניינו מכשול ברחוב, משום שמדובר בחצר בניין ולא ברחוב ולא הבין כי פרשנות "רחוב" היא כל מקום שהציבור יכול לעבור בו (שם, עמ' 140-141). הפקח חזר על כך שמדובר בחצר בניין וכי פעולת הנאשם בניגוד ליעוד היא מכירת סחורה בין עמודי הבניין. עוד הדגיש כי אינו מתייחס להצבת הסחורה בצמוד לקיר הבניין אלא בין העמודים והפנה לתמונה בה נצפית עגלת קניות. כאשר בית המשפט הפנה אותו לכך שהנצפה בעגלה אינו מוצרים למכירה אלא, כפי הנראה פסולת לפינוי, הפקח התעקש שבתמונות נצפית סחורה לממכר: "פה תסתכלי יש פח את רואה את הפח כבודה? איפה שהבן אדם עומד, מצד שני הם שמו סטנד קטן כזה עם איזה 3-4 ארגזים תסתכלי פה עגלות, עגלות שהם שמים עם קרטונים לממכר דברים פה תסתכלי פה סחורה שהם שמים בין עמודי הבניין. זה לא אמור להיות ככה. הם מותר להם לבלוט עד 60-70 סנטיים" (עמ' 144 ש' 3-7).

הסניגור הפנה להערות הפקח בנוגע לדוח זה: "הנ"ל סגר שטח חצר של הבניין המשותף לעסקו הפרטי הניח סחורה כולל קרטונים ירקות פירות תחם את החצר דבר המהווה עבירה על חוקי העזר העירוני" (שם, עמ' 150 ש' 1-3) והסביר כי במונח "תחם" התכוון להצבת עגלות וסטנדים, גם אם עדיין אפשר לעבור שם, מדובר בחסימה והתקבלו תלונות בעניין (שם, עמ' 150-151).

69. ב"כ המאשימה ביקש התייחסות מהנאשם במהלך החקירה הנגדית לנצפה בתמונה הראשונה בת/9, והנאשם ציין כי תמונה זו ממחישה את האכיפה הבררנית שכן, לטענתו "אני מראה לך את העגלה שבדיוק העובד שלי מעביר את סחורה ובא פקח מצלם אותו. כמה הם חיפשו אותי, כמה הם עשו אכיפה בררנית" (פרוט' 09.09.2025 עמ' 108 ש' 5-6).

חע"מ 61763-12-23 (1666/22) – עבירה של איסור גרימת מפגע לפי סעיף 2(א) לחוק העזר, עבירה מיום 19.05.2022. סכום הקנס – 475 ₪.

70. הדוח נרשם בשעה 10:52. תיאור העבירה: "החזיק או הרשה לאחר להחזיק נכס השייך לו במצב שמתקיים בו מפגע שימוש בנכס בניגוד למטרה שלשמה נועד".

71. בתיק זה הוגשו הדוח והתמונות שצולמו במסגרתו (ת/8). התמונות צולמו בחזית הקדמית של העסק, ותמונה אחת נראה כי צולמה בחצר האחורית. הפקח קופלה העיד באשר לנסיבות רישום הדוח: "אציין שלפי התמונות שראיתי פה זה סחורה שעומדת ומחכה

בית משפט השלום בבת ים

חע"מ 59391-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
ועוד...

שיכניס את זה פנימה. אין פה פריקה וטעינה. מעבר לזה יש סחורה שעומדת בין עמודי הבנין וגם לכלוך, ריחות, שהשכנים מתלוננים על זה הרבה. לא היה פה קשר לפריקה וטעינה. אם תעקוב אחרי התמונות שלי זה כל הזמן עומד באותו צורה. צילמתי פה שהוא מניח כל מיני פירות וירקות בין העמודים של הבנין" (פרוט' 14.01.2024, עמ' 15 ש' 10-14).

בחקירה הנגדית הוקראו ההערות לדוח: "הנ"ל מקבל תלונות זה שהוא לוקח את החצר הפרטית של הבניין [...] למחסן אישי, קיבל בעבר התראות כולל דוחות הוא בהליך משפטי ועושה מה שהוא רוצה לוקח את החצר הפרטית של הבניין לעסק פרטי דבר המהווה עבירה על חוקי העזר העירוני" (פרוט' 16.07.2025, עמ' 154 ש' 17-20). בהמשך ציין כי "רוב הוויכוח שלנו היה איתנו זה על הפריקה וטעינה הוא טען שהוא פורק סחורה ומוציא סחורה זאת אומרת דברים ישנים ואנחנו הסברנו לו אתה לא יכול לשים סחורה איפה שאתה רוצה ולחסום את כל העולם. זה כל הטענה שהייתה" (שם, עמ' 156 ש' 22-24).

הפקח העיד כי נציגי מחלקת הפיקוח הסבירו לנאשם מה מותר ומה אסור. הפקח לא ידע לתאר באופן מדויק היכן עובר הגבול בין החצר האחורית לבין חזית העסק (שם, עמ' 164-165). הפקח ביקש להפנות לתמונות המתעדות את החלק הקדמי בין העמודים "שהוא שם עגלות והוא שם שמה סטנדים הוא שם שמה אבטיח לממכר, שקיות של זבל קליפות של בצל, והוא יכול להעיד הוא בעצמו שאני מיליון פעם אמרתי לו ליאור שמרו על ניקיון תשמרו על ניקיון בחזית..." (שם, עמ' 166 ש' 1-3). במענה לשאלה האם הדוח ניתן בשל העדר ניקיון במקום, ציין הפקח שהדוח ניתן ממספר סיבות: החפצים שהונחו בחצר הפרטית לצד החומה (שאת רובם למעט נייר הטואלט העד לא תיעד), הניקיון בחלק הקדמי, והעמדת סחורה בין עמודי הבנין בחלק הקדמי – אולם אין ציפייה שיינתנו שלושה דוחות באותו ביקור (עשם, מ' 167-168). לדבריו, על הנאשם לפרוק את הסחורה שמתקבלת "להכניס את כל הקרטונים או למחסן או לפרוק אותם לבסטות" עד השעה 10 וחצי, "ותסתכלי פה רואים קרטונים ברור של אבטיחים, רואים פה קרטונים של כל מיני גזר של תפוחי עץ תפוחי אדמה, של בצלים. שזה הוא לא הכניס אותם עד 10 וחצי בבוקר" (שם, עמ' 169). הפקח הבהיר כי כאשר כתב בהערות לדוח שהנאשם הופך את חצר הבנין למחסן אישי הכוונה היתה לחלק שבין עמודי הבנין, קרי: החלק הקדמי (שם, עמ' 170) וכי השתמש במונח "חצר" לתיאור החלק האחורי וכן הקדמי שבין העמודים (שם, עמ' 171).

בית משפט השלום בבת ים

חע"מ 59391-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
ועוד...

לשאלה מדוע האכיפה עברה בשלב מסוים מהחלק האחורי לחזית העסק הפקח הסביר: "כי הוא הגיע לאיזה שהוא הסכם הוא חתם איתם על איזה הסכם, אבל אחרי תקופה מסוימת הוא לא עמד בה לא עמד בה. שוב אתה צריך את מיקי פה לא אני יכול לתת לך תשובות לזה" (שם, עמ' 175 ש' 9-11). הפקח ציין כי החליט לתת דוח רק בחזית העסק "כי זה מה שביקשו", ציין שהנאשם לא עמד בהסכם, אישר שאין לו עותק מההסכם אך **המנהל אמר לו** "שבחזית אסור לו לשים שום דבר אלא בקיר שצמוד לבניין מותר לו לבלוט 70-80 סנטימטרים 60 סנטימטרים משהו כזה" וכי זוהי המדיניות של עיריית בת-ים (שם, עמ' 175-176).

חע"מ 61739-12-23 (1665/22) – עבירה של איסור גרימת מפגע לפי סעיף 2(א) לחוק העזר, עבירה מיום 26.05.2022. סכום הקנס – 475 ₪.

72. הדוח נרשם בשעה 10:30. תיאור העבירה: "החזיק או הרשה לאחר להחזיק נכס השייך לו במצב שמתקיים בו מפגע שימוש בנכס בניגוד למטרה שלשמה נועד".

73. בתיק זה הוגשו הדוח והתמונות (ת/7). ולפי עדות הפקח קופלה "שוב חוזרים על אותו נושא, הוא מניח את הדברים שם, שיטיות של מים, קרטונים שהוא מקבל, מגבונים, נייר סופג, עגלות לממכר, זה סטנדים מרובעים כאלה שהוא מניח ומציב למכירה וזה בניגוד לחוק. אפשר לראות גם בתמונות בדוח הזה שזה גם חזית עסק לגבי ניקיון" (פרוט' 14.01.2024 עמ' 14 ש' 9-11).

בחקירה הנגדית ציין הפקח שהדוח ניתן בגין הנחת סחורה בחצר האחורית "בצד של הקיר של החומה איפה שאסור לו לשים דברים הוא שם שמה דברים", הפקח ציין שהוא צילם גם את החלק הקדמי שבין העמודים. הפקח הפנה לתמונה שסומנה בכוכבית והוסיף כי סוכם עם הנאשם שאין להעמיד סחורה בצמוד לחומה, לכל אורכה (פרוט' 16.07.2025, עמ' 186-187). הפקח נתבקש להבהיר את הסיבה בה ניתן הדוח והציג שלוש סיבות – הנחת סחורה בצמוד לחומה, עגלות וקרטונים בין עמודי הבניין אשר חוסמים את המעבר וכן לכלוך (שם, עמ' 188-191). הסניגור הפנה את הפקח להערות שרשם לדוח זה: "הנ"ל קיבל בעבר התראות כולל דוחות הבחור לקח את החצר של הבניין לחצר פרטית כולל מציג סחורה למכירה בחצר הבניין, כולל עגלות כולל משטחים כולל בחצר הבניין" (שם, עמ' 192 ש' 5-7) והפקח ציין כי התייחס הן לחצר הקדמית הן לאחורית.

בית משפט השלום בבת ים

חע"מ 59391-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
ועוד...

הפקח נחקר בהרחבה גם בגין נסיבות מתן דוח זה, ניתן לזקק את תשובותיו בכך שללא תלות בשאלת חובת הנאשם לפרוק את הסחורה עד השעה 10 וחצי, אסור היה לנאשם להניח חפצים וסחורה בין עמודי הבניין (מעבר להבלטה שהותרה לו בצמוד לקיר החנות) ונאסר עליו למכור סחורה מתוך הארגזים. הדוח גם התייחס לחצר הפנימית בה הונחו עגלות (שם, עמ' 193–205).

74. הנאשם התייחס בחקירתו הנגדית לטענה הכללית לפיה עליו לפרוק את הסחורה עד השעה 10 וחצי בבוקר וציין שמדובר בדרישה שאיננה הגיונית וכי בפועל עסקים בבת ים מקבלים סחורה גם בשעות הצהריים ובשעות אחר הצהריים, לדבריו: "הפיקוח טועה בזה שהוא דורש ממני לקבל סחורה עד 10:30. אני באתי והסברתי ואמרתי, אין דבר כזה, אין לי אפשרות כזאת להתחייב לקבל סחורה עד 10:30. אני לא יכול לשלוט ב-100 ספקים, להכתיב להם את השעה להגיע, כי אף ספק לא יכול להתחייב להגיע עד 10:30 בבוקר" (פרוט' 09.09.2025 עמ' 117–119). הנאשם גם ציין כי בעבר היה מתקשר מיוזמתו לפיקוח העירוני כדי לקבל אישור לפריקת סחורה מעבר לשעה 10:30 אולם הדבר פעל לרעתו שכן פנייתו דווקא הובילה לקבלת דוחות (שם, עמ' 117 ש' 5–17).

ניתוח ומסקנות בנוגע לדוחות בחלק זה

75. כפי שפורט בפרק ז' לעיל, ייעוד חזית העסק לא הוכח – האם מדובר בשטח פרטי של הנאשם, כטענתו, האם שטח ציבורי או שטח משותף של הבניין. גם מהות ההסכמות עם הנאשם לא התבררה. ניתוח עדות הפקח ביחס לכל אחד מהדוחות במקבץ זה מובילה למסקנה כי יעד האכיפה המרכזי היה הצבת סחורה ודוכנים בין עמודי הבניין (שלא בצמוד לקיר העסק). הדברים נלמדים מהערות הפקח, שלא הפנו לסוגיית הפריקה והטעינה או הלכלוך, כמו גם משעות רישום הדוחות (חלקם במסגרת שעות הפריקה והטעינה או בסמוך לכך, אף לשיטתו).

76. הפקח קופלה אכן העיד באשר לשעות הפריקה והטעינה שהותרו לנאשם אולם לא ניתן לקבוע מסמרות בעניין זה שכן אלו לא עמדו בבסיס האכיפה ולא הובהרו ההסכמות בין הרשות לנאשם בעניין זה. הנאשם מצדו התעקש (גם בהליך המשפטי בשנת 2019) כי הגבלה בדבר שעת הפריקה והטעינה איננה ריאלית, כי כלל העסקים מקבלים סחורה לאורך כל שעות היום, וכי מקום שניסה לשתף פעולה עם הרשות בעניין זה עמד הדבר בעכריו.

בית משפט השלום בבת ים

חע"מ 59391-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
ועוד...

77. יאמר, כי ייתכן שהיה מקום לאכוף את הנאשם בגין לכלוך או מפגעים אחרים הקשורים בניקיון החזית הקדמית. אלא שאין בכך כדי להועיל למאשימה במקרה זה, משתי סיבות: הראשונה, ייתכן כי שיקול הדעת של הפקחים היה מופעל באופן אחר ככל שהיו סוברים שמדובר באזור פרטי לעומת שיקול דעתם באכיפת אזור ציבורי (ואין בכך כדי לגרוע מחובתו של מחזיק פרטי למנוע מפגעים בשטחו); והשנייה, נעוצה בעובדה הפשוטה שזו לא היתה מטרת האכיפה המקורית בדוחות שנדונו לפני, כפי שניתן ללמוד מההערות שרשמו הפקחים בזמן אמת.

78. על כן, המסקנה היא שהשיקול המרכזי שנשקל נוגע למה שהפקח כינה "השתלטות" הנאשם על החצר הקדמית (חזית העסק) והצבת דוכנים לממכר. הנאשם ניהל ומנהל הליכים ממושכים מול הרשות, מגיע להסכמות וחוזר וטוען שמדובר בשטח פרטי. בנסיבות אלו, ואף שמצופה היה כי כלל הסוגיות וההסכמות יובהרו באופן שאינו משתמע לשתי פנים, לא כך פני הדברים. עם סיום שמיעת הראיות סוגיה זו נותרה אפופה בחוסר בהירות ולא ניתן להסתפק בעדויות הפקחים בסוגיה.

79. הדוחות ניתנו בגין שימוש שנעשה בניגוד ליעוד. משלא הוכח הייעוד – לא ניתן להרשיע את הנאשם בגין שימוש שנעשה בניגוד לו ואני מורה על זיכוי משלושת כתבי האישום מושא חלק זה.

דוחות שניתנו לשם אכיפת תקנות הקורונה:

חע"מ 59391-12-23 (996/21) – עבירה של אי-עטית מסכה לפי סעיף 13(א)(6) לתקנות סמכויות מיוחדות להתמודדות עם נגיף הקורונה החדש (הוראת שעה) (הגבלת פעילות), תש"ף-2020, עבירה מיום 22.07.2021. סכום הקנס - 1,000 ₪.

80. הפקח מהרי רשם את הדוח וצילם את העובד (ת/14). בתיעוד ניתן להבחין באדם מוביל עגלה בתוך החנות כשאינו עוטה מסכה. לדברי הפקח "זה באותה תקופה של הקורונה שהייתה אכיפה בכל השטח הציבורי, הגעתי לסופר, ראיתי את הבחור בלי מסכה מסדר סחורה, שאלתי אותו למה הוא בלי מסכה, הוא טען באותו רגע שאין לו ולכן רשמתי דוח. ש. מאיפה אתה למד שהאדם בתמונה הוא עובד במקום? ת. הוא סידר את הסחורה וגם שאלתי אותו והוא אמר שהוא עובד שם" (פרוט' 27.01.2025, עמ' 42 ש' 2-6). לפי הערות הפקח, העובד הספציפי היה ללא מסכה בעוד שעובדים אחרים היו עם "חצי מסכה". העד אישר שלא ביקש מעובדים שהיו עם מסכה על הסנטר לעטות אותה כראוי,

בית משפט השלום בבת ים

חע"מ 59391-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
ועוד...

אלא שבד"כ הם מרימים לבד. אותו עובד שנאכף מסר לפקח שהוא אחראי משמרת, הפקח לא רשם את שמו או פרטיו.

לדברי הנאשם, מדובר באדם שהביא סחורה לחנות (פרוט' 09.09.2025, עמ' 112 ש' (25).

81. אין חולק שהמצולם בתמונה אינו הנאשם. הדוח ניתן מתוקף אחריותו של הנאשם כבעל העסק שלא להכניס למקום אדם שאינו עוטה מסכה ולא ליתן לו שירות (ר': סעיף 8(5)(א) לתקנות סמכויות מיוחדות להתמודדות עם נגיף הקורונה החדש (הוראת שעה) (הגבלת פעילות והוראות נוספות), תש"ף-2020; סעיף 5(1) לתקנות סמכויות מיוחדות להתמודדות עם נגיף הקורונה החדש (הוראת שעה) (הגבלת פעילות של מקום ציבורי או עסקי והוראות נוספות), תשפ"א-2021).

82. בהנחיית מנהלת קורונה מספר 38 - עדכון מדיניות לאכיפת העבירה של אי עטיית מסכה, מיום 14.07.2021 (להלן: **הנחיות הקורונה**) הותווה שיקול דעת הפקח בביצוע פעולות אכיפה. בסעיף 4 להנחיות נכתב כך: "**המענה לעבירה יתבצע בהסברה, הידברות ואזהרה או ברישום דוח קנס. יש לפעול בשיקול דעת ובשום שכל, נוכח הנסיבות ובהתאם לכללים המפורטים**". ההנחיה מעניקה אפוא לפקח ארסנל של כלים החל מהסברה והידברות ועד רישום אזהרה ורק לבסוף, אכיפה בדמות רישום דוח. לצד הצורך באכיפה מוגברת במקומות סגורים שבהם סכנת ההדבקה עולה, ההנחיה גם מפרטת מקרים ואירועים שבהם ניתן להפעיל שיקול דעת האם לרשום קנס או להסתפק באזהרה.

סעיף 4ב(4)(ב) מבהיר כי בהחלטה האם להטיל קנס או להסתפק בהסברה ואזהרה יש להביא בחשבון גם את השיקולים הבאים – "אם האדם שאינו עוטה מסכה נושא עמו מסכה, יש להורות לו לעטות מסכה באופן מידי ולהבהיר לו חשיבות העניין **ואם מדובר בעבירה ראשונה, ניתן להסתפק באזהרה**". בנוסף, ההנחיה מפרטת כי במפגש עם אדם בעל מוגבלות רפואית, נפשית או שכלית הניכרת לעיני השוטר או מובאת לידיעתו, אין להטיל קנס וכי גם אם מתעורר ספק בשאלה האם המגבלה מונעת מאותו אדם לעטות את המסכה, יש להימנע מהטלת קנס אולם לפעול להסברה בדבר חשיבות עטיית המסכה.

83. במקרה שלפניי, לא נרשמו פרטי האדם הרלוונטי, והפקח לא נתן מענה מדוע לא ניתן היה להסתפק באזהרה. אין גם אינדיקציה כי נערך בירור במקום, בזמן אמת, עם הנאשם או עם האדם שנצפה ללא מסכה כדי להבהיר קיומם של הנתונים או להסתפק באזהרה.

בית משפט השלום בבת ים

חע"מ 59391-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
ועוד...

84. קיומה של אפשרות אכיפה מתונה יותר, כגון אזהרה במקום רישום דוח, עשויה בנסיבות מסוימות לתמוך בטענת אכיפה בדרגתית בכך שהרשות בחרה באפשרות המחמירה יותר לצורך אכיפה, בעוד שניתן היה לאכוף באמצעים מתונים ומקלים יותר. למצער, היה על הפקח לברר ולתעד את שיקול דעתו באופן מפורט בעניין זה, ובתוך כך גם לרשום את פרטיו של האדם שנצפה ללא מסיכה על מנת שניתן יהיה לזמנו לעדות.

85. משלא הובהר כי הפקח פעל באופן שעולה בקנה אחד עם ההנחיות, בפרט בכל הנוגע לשאלה מדוע לא ניתן היה להסתפק באזהרה, יפעל הספק לטובת הנאשם ואני מורה על זיכוי מכתב האישום בתיק זה.

86. ההגנה גם טענה כי תוקפן של התקנות שמכוחן נאכף הנאשם פקע ביום 31.05.2021 והדוח ניתן ביום 22.07.2021. יצוין כי ביום 21.07.2021 נכנסו לתוקף תקנות סמכויות מיוחדות להתמודדות עם נגיף הקורונה החדש (הוראת שעה) (הגבלת פעילות של מקום ציבורי או עסקי והוראות נוספות), תשפ"א-2021 שאף הן מטילות, כאמור, על בעל עסק חובת הקפדה על הטיית מסכות של כל הבאים בשטחו. לאור התוצאה הסופית אליה הגעתי מתייטר הצורך לדין במשמעויות רישום הדוח בעניין של תקנות שפקעו והוחלפו באחרות.

חע"מ 61708-12-23 (68/22) – עבירה של אי-עטית מסכה לפי סעיף 13 (א)(6) לתקנות סמכויות מיוחדות להתמודדות עם נגיף הקורונה החדש (הוראת שעה) (הגבלת פעילות), תש"ף-2020, עבירה מיום 25.08.2021. סכום הקנס - 1,000 ₪.

87. בתיק זה העיד הפקח שושן והוגשו תמונות ת/1, ללא הגשת הדוח המקורי כראיה. הפקח העיד כי במקום נצפתה קופאית אשר נותנת שירות ללא עטית מסכה כאשר המסכה מונחת מסביב לסנטרה ולא על פיה ואפה. במענה לשאלה האם ביקש ממנה לעטות את המסכה השיב הפקח כי הוא אינו אמור לבקש זאת. לדבריו, ביקש מהקופאית את פרטי בעל העסק ורשם את הדוח. הפקח לא פגש בנאשם במקום (פרוט' 14.01.2024, עמ' 7-9).

הנאשם העיד בקשר לדוח זה: "היה תקופה קורונה, אנשים לא שמו מסכה כי היה להם אסטמה. אני לא זוכר מה היה באותה תקופה. אל תחזור איתי אחורה כי אני לא זוכר [...] אני לא הייתי בעסק, הפקח ביקש ממנה אישור לאסטמה? הוא בא צילם והלך כי הם חיפשו אותי. זו התשובה" (פרוט' 09.09.2025, עמ' 111 ש' 13 – עמ' 112 ש' 2).

בית משפט השלום בבת ים

חע"מ 59391-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
ועוד...

88. גם במקרה זה לא הובהר מדוע בחר הפקח לאכוף חלף הסתפקות בהסבר או ברישום אזהרה ולא נמסר כי נערך בירור מול העובדת על מנת להבין האם קיימת מניעה רפואית מפני עטית מסכה.

לא זו בלבד, בהנחיות הקורונה נקבע באופן מפורש כי במקרים בהם האדם עוטה מסכה שאינה מכסה את הפה והאף כנדרש, או שאינו עוטה מסכה אך נושא עמו מסכה – יש להורות לו לעטות את המסכה כראוי, להימנע ממתן קנס ולהסתפק בהסבר ואזהרה (סעיף 4(ב)(3)).

89. למען הסר ספק מובהר כי במסגרת התמונות שהוגשו נצפית אשה נוספת בתוך הסופר כשאינה עוטה מסכה. הפקח בעדותו התייחס רק לקופאית ולא לאשה הנוספת וכך גם הצדדים. על כן, גם הכרעת דין זו לא תתייחס למצלמת הנוספת בתמונות, שמא הפקח ערך בירור באשר לסיבה שבגינה אינה עוטה מסכה. הדברים אמורים ביתר שאת משלא הוגש הדוח שרשם הפקח, או ההערות שנרשמו לו, כראיה בהליך שלפני.

90. משעמדו בפני הפקח אמצעי אכיפה מתונים יותר, ומשלא נשמע הסבר מניח את הדעת לבחירתו שלא להשתמש בהם, הספק יפעל גם במקרה זה לטובת הנאשם ואני מורה על זיכוי מכתב האישום בתיק זה.

סוף דבר

ניהול הליך זה נמשך זמן רב מהנהוג בתיקי פיקוח. הדבר נעוץ הן בצירוף 15 כתבי אישום והן בצורך לעמוד על ההתנהלות הכללית בין הנאשם לרשות המקומית, זו חוצה גם את גבולות התיקים מושא הליך זה. בשל ריבוי ההליכים והטענות השונות, כמו גם היקף האכיפה כנגד הנאשם ותחושותיו בדבר התנכלות, על מנת להשיג וודאות מבחינת כלל הצדדים הופנה התיק לגישור לשם עריכת ניסיון לגיבוש הסכמות כוללות, בעיקר צופות פני עתיד. בסופו של יום לא גובשו הסכמות בין הצדדים והתיק חזר לפסי השמיעה הרגילים.

התוצאה הסופית בהליך זה אינה מעידה בהכרח על הבאות ואין בה משום היתר לנאשם לפעול כך או אחרת. בשים לב לכך שהעסק שבבעלות הנאשם עודנו פעיל, ולכך שהנאשם, לדבריו, ממשיך לקבל דוחות מהרשות המקומית – מצופה מהצדדים לבוא בדברים פעם נוספת, ללא

בית משפט השלום בבת ים

חע"מ 59391-12-23 מדינת ישראל נ' חגולי
ועוד...

תלות בהליך משפטי זה, על מנת להשיג בהירות וודאות ובמידת האפשר גם הסכמות באשר לציפיות הרשות מהנאשם.

הנאשם זכאי בדין.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

המזכירות תייק את הכרעת הדין בכל התיקים ותעדכן את תוצאות ההליך, כדלהלן:

ביטול כתבי האישום בתיקים הבאים: חע"מ 59247-12-23, חע"מ 59278-12-23 וחע"מ 59356-12-23; זיכוי ב-12 התיקים שבכותרת הכרעת הדין.

לבקשת הצדדים, הכרעת הדין תימסר באמצעות מערכת נט המשפט ללא צורך בהתייצבותם.

המזכירות תעביר את הכרעת הדין לעיון הצדדים ותסגור את התיקים.

ניתנה היום, ז' אדר תשפ"ו, 24 פברואר 2026, בהעדר הצדדים.

כריסטינה חילו-אסעד